

318.964

318964

VERSEK.

INTA

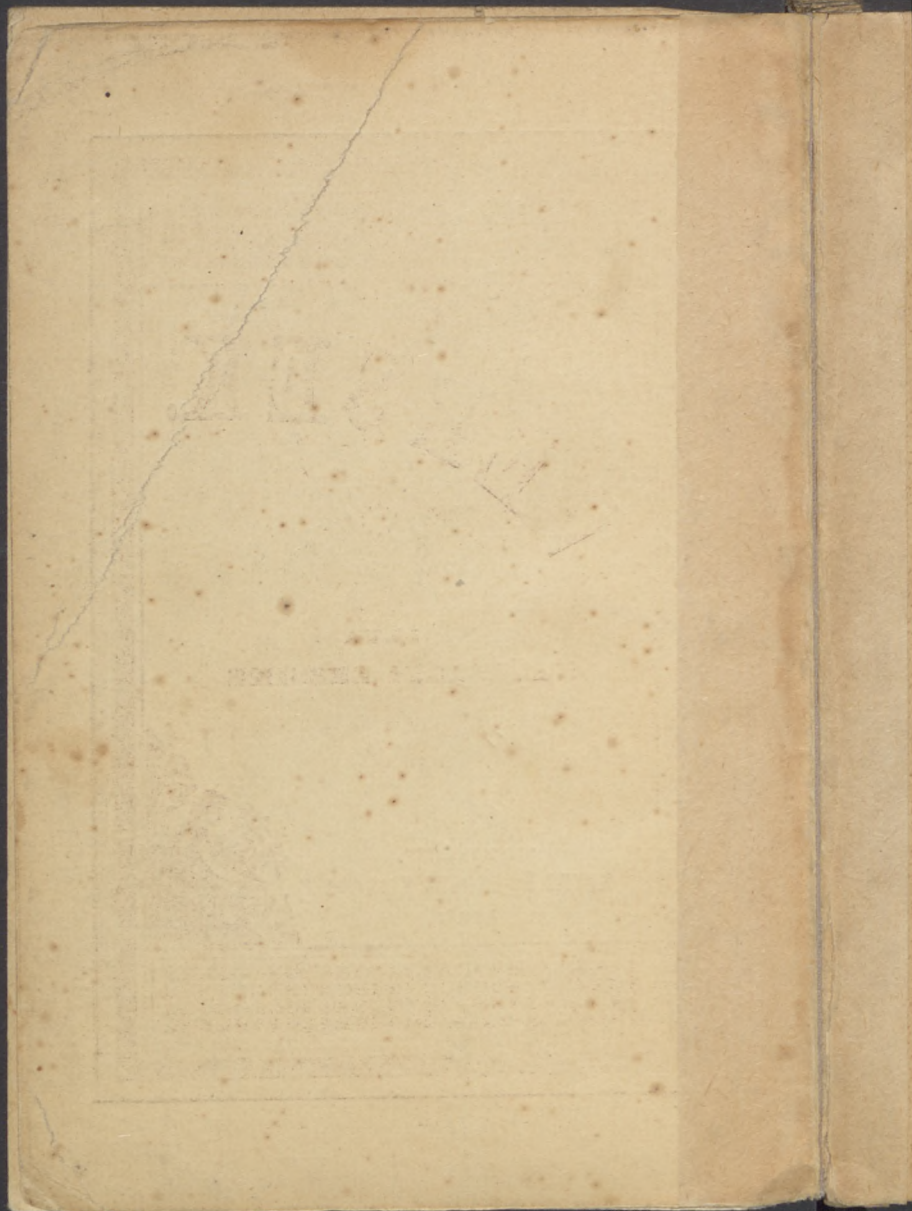
KUTASZATI VERSEK.

M. SZ. 64.

MAYER ES BERGER KIADASA

1895.

ERSEK

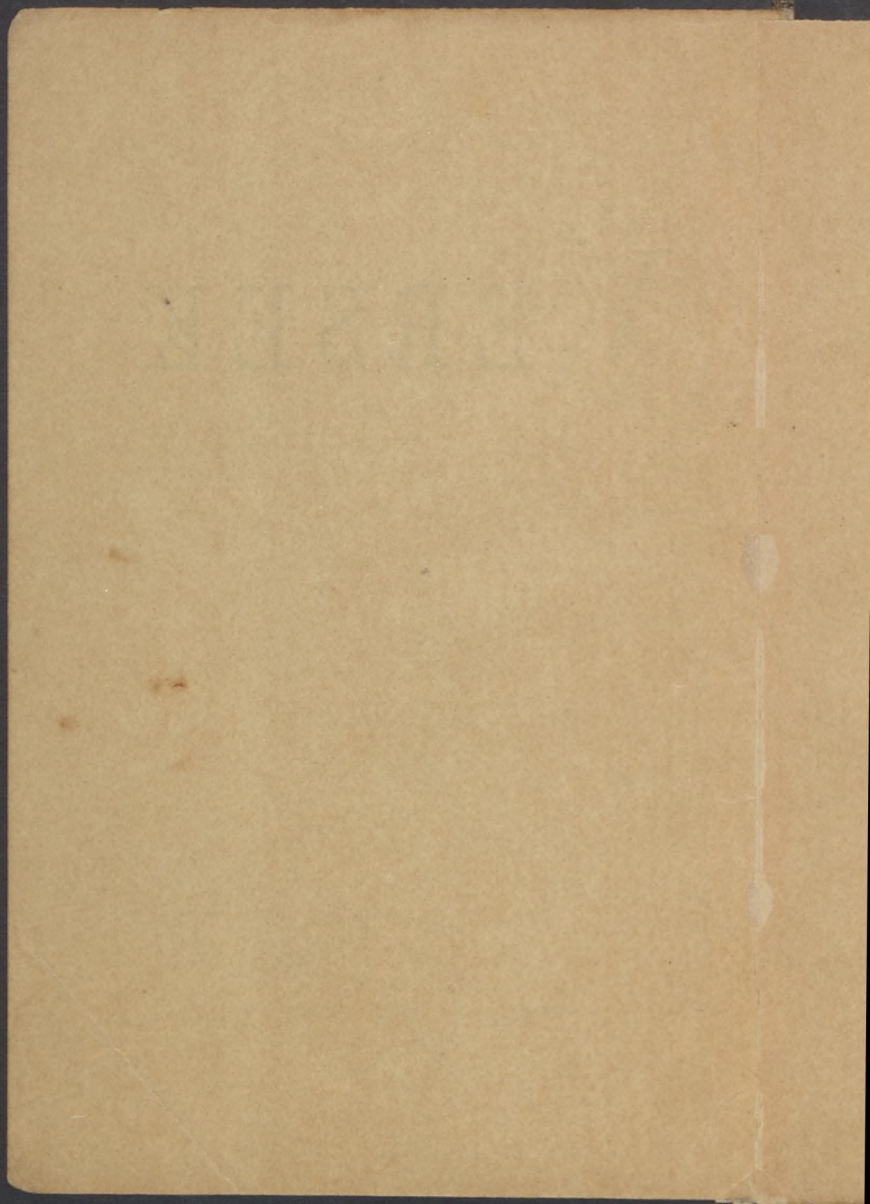
IRTA
KRÜZSELYI ERZSIKE.

M.-SZIGET.
NYOMATOTT MAYER ÉS BERGERNÉL.

1897.

1897. 11. 13.

ÉDES APÁMNAK.

Legyen meg szegény leányom kedve. Beleegyezem,
hogy első szárnyra kelésénél reám támaszkodjék.

Támaszra néki nagy szüksége van. 8 éves korában,
mikor kis leányka volt, az elemi iskolában fülidegeit hűdés
érte. Az óta mindkét fülére süket; semmit nem hall.

Ezt azért kell felemlítenem, hogy némelyik verse, a
hol a maga baját siratja, érthető legyen.

Erzsikém versei szerény igényűek; de igaz érzés,
tiszta láng lobog bennök. Egy vergődő lélek fellobbanásai;
egy kalitkába zárt madár ki-kiröppenései ezek a dalok;
olvasás közben elringatnak, jól eső érzéseket keltenek: ez
az érdemök.

V. KRÜZSELYI BÁLINT.

ÉRZELMEK.

PETE ZSOLNARDI

318964

Országos Széchényi Könyvtár

Leltári szám:

B 10.470/60

✓
A DALAIMBÓL . . .

A dalaimból, nem tudom még,
Lesz-e hasznom vagy érdemem.
Lehet, nincs bennök semmi érték
És mégis kedvesek nekem.

Ezek az én leghűbb barátim,
Ha fáj a szívem s szenvedek :
Csak felnyitom kis könyvem és im,
Bennök vigaszt, nyugvást lelek.

OH, HÁT AZ ÉN SZIVEMRE . . .

Sajog a szívem, lelkem,
Könyben uszik szemem.
Mikor lesz vége ennek?
Hiába' kérdezem.
Mikor tűnik szivemből
E néma fájdalom?
Oh, hát az én szívemre
Egyéb ír nem is lenne
Más, mint a sirhalom!?

Nem ért hát engem senki?
Nincs hát egy hű barát,
Ki hiven felölelni
Kinyujtaná karát?
Ki résztvevő kebelrel
Hallgatná panaszsom?
Oh, hát az én szívemre
Egyéb ír nem is lenne
Más, mint a sirhalom?

Oh, hogyha mindez így van:
Mért élek én tovább?
Minek hány-vet a sorsom
Hol idebb, hol odább?
Minek!? . . . Talán azért csak,
Hogy sirja el dalom:
Hogy vérező szivemre
Egyéb ír nem teremne
Csupán a sirhalom?! . . .

ŐSZI VERŐFÉNY.

Mosolyg a nap és enyhe fénynyel
Borit be erdőt és mezőt,
Ugy képzelem: tavasz van ujra,
Mely mindent új életre költ.

Nézek a légbe kutatóan,
Keresem a dalos madárt,
Megérkezett-é, hogy dalával
Bezengje vigan a határt.

De csak hiába nézek én fel,
Nincsen madár, nincs kikelet!
Rügyek, bimbók helyett a fákon
Reszketnek hervadt levelek.

Igaz, hogy repül néha-néha
Madár-sereg a légbe' fent;
De hajh, azok nem visszatérők:
Mennek keresni idegent!

Érzem, oh érzem, messze van még
Első mosolyod, szép tavasz!
Hányszor foglak én megkivánni
Mikor a téli ég havaz! . . .

Tudom én jól, hogy ez a sugár,
Mely most ragyog a táj felett:
A haldokló nyár bucsuzója,
És nem mosolygó kikelet!

E Z É R T ! . . .

Hulló harmatcseppek fürösztik
A hervadó határt,
Lehet is néha-néha látni
Egy elkésett madárt.
De már a szél sivitva rázza
A hervadt lombokat,
Ezért: a hulló csepp reájuk
Már enyhülést nem ad!

Hulló harmatcseppek fürösztik
Ölembe tett kezem.
De el nem oszlik szívem búa,
Hiába könyezem!
Hervadok; mert a kít imádok
Szeretnem nem szabad!
Ezért: a hulló csepp szivemre
Már enyhülést nem ad! . . .

AZ ÉN BARÁTOM.

Van nékem egy igaz barátom,
Egy önzetlen, egy hű barát;
Csak az a kár, hogy soh'se hallom
Búmban vigasztaló szavát.

Egész napon együtt vagyunk mi
Állandón, elválhatlanul.
Éjjel, mikor szükségem nincs rá,
Szekrényem sarkán megvonul.

Oh, én e kedves hű barátinak
Be sok hálával tartozom!
Segélyével az élet terhét
Könnyebb kebellem hordozom.

Segélyével teszem papírra
Érzékeny lelkem dalait,
S tanum, ha szívem bánat éri,
Avagy öröm-rózsát szakít.

Csak egyszer vétett ellenemben,
S e sebet most is érzem:
Segélyével kellett először
Rózsámra rátekintenem.

Azóta van a bubánatnak
Szivemben állandón szüret!
Mért is nem tudtál elborulni
Akkor, barátom: szemüveg!

H U L L . . .

Hull a levél, hull már a fákról,
Reszketve, lassan, csendesen;
Mint hogyha mind csak azt susogná:
    «Nem ujulunk meg sohasem!»
Tél jő, hideg tél majd az őszre
    S télre virágos kikelet.
Lesz új levél s az is lehull majd,
    Ha éri őszi lehelet.

Hull, hull a könny is a szememből,
    Lassan pereg le arczomon.
Nézem, nézem az őszi tájat
    S az elmúlt nyárról álmodom.
Mosolygás, élet volt még akkor
    A most hullongó levelen;
Élet öröm volt bennem is, mert
Szívem egy érzést még nem ismert,
    Amit úgy hívnak: s z e r e l e m !

I D E Á L.

Érted dobog a szívem,
Neved susogja szám,
Te rólad álmodom oly
Sok hosszú éjszakán.

És mégis, hogyha néha
Együtt vagyok veled,
Titkolom hő szerelmem,
Hogy észre ne vegyed.

Pedig, ha sejtenéd te
Bűbájos szép alak,
Mily lángolón szeretlek,
Mily hön óhajtalak !

Hogy megremeg a szívem,
Ha rám veted szemed !
Egy csókodért od' adnám
Egész életemet !

És mégis, hogyha néha
A csókom kellene,
Hevesen és nagy tüzzel
Szegülök ellene!

Ha egyszer ott dobogna
A szívem kebleden,
Nagyobb boldogság többé
Nem kellene nekem.

És mégis hogyha néha
Ölelni jössz felém,
Karomat védve, tiltva
Terjesztem ki elém.

Hideg vagyok te hozzád
Miként a jég, hideg.
De ezt a hidegséget
A szívem sinyli meg!

Csak egy az óhajtásom:
Hogy széles melleden,
Fényes szemedbe nézve,
Haljak meg csendesen!

NEM KIVÁNOK . . .

Nem kívánok én a sorstól
Semmiféle nagyobb dolgot, —
Nem kívánok én, — csak annyit,
Hogy egy perczig legyek boldog.

És ha adna a sors nékem
Dicsőséget, gazdagságot,
Nem kellene, mert még akkor
Nem éreznék boldogságot.

És ha adna hő szerelmet
Én irántam kedvesembe:
Boldogságom közepében
Még akkor is üröm lenne.

Hej, bizony csak akkor tudnám
Magam boldognak vallani:
A mely napon, a mely perczben
Hangot tudnék én hallani!

V Á G Y Ó D Á S.

Azt sugja egy sejtés bánatos szívemnek,
Hogy mire hõn vágyom, sohasem érem meg,
Sohsem leszek boldog.

Hej pedig a nélkül mily nehéz az élet!
Szegény fájó szívem olyan ritkán éled;
Háboritják gondok.

Biztató reménység a szívem lakója;
Hogy még is így érzek, nem tehetek róla,
Nem tudok vig lenni.

Egyszer a szívembe' csábos képek ülnek,
Máskor rajt' a bának árnyai terülnek,
És nem tetszik semmi.

Sokszor fáj a szívem, alig-alig dobban,
Tõle életkedvem elenyészik jobban
És a sirba vágyom.

Ugy csábítja lelkem a nyugalom képe,
Ugy vágyom pihenni lent a föld ölébe,
Csöndes siri ágyon!

HÓ ÉS NAPSUGÁR.

Ha hópihéket látok, azt hiszem, hogy
Az angyaloknak könnye mindenik:
A sok angyal az elmúlt ősz fuvalmán
Meggalt virágok sorsán könyezik.

S a napsugár tavasszal, azt hiszem, hogy
Az angyaloknak vidám mosolya:
Hogy újra kék az ég és zöld az erdő
S hogy újra nyit a rózsza s ibolya.

T É L E N.

Bus, bánatos téli tájon
Jártatom a szememet.
Zeng a lantom hurja fájón,
Búbánatos éneket.

Téli tájról, elmulásról
És halálról szól a lant,
Bárha tudom, nincs enyészet,
Elmulás a hó alatt.

Kikeletkor, napsugárban
Ujra éled a világ;
Ujra nő az erdő lombja
S ujra nyit a sok virág.

Visszatér majd napkeletről
S ujra zeng a sok madár.
Tél helyébe tavasz jő majd
S a tavaszra ujra nyár.

Tudom én ezt, mind tudom jól,
Még is bús az énekem.
Uj tavaszra, kikeletre
Már reményem nincs nekem.

Fü, fa, virág újra éled,
Ha eljő a kikelet;
Csak én huzom — nem remélve
Uj tavaszt — az életet!

TÁNCZISKOLÁBAN.

Nézem soká e vidám kis világot,
Hogy tánczol, ugrál, suttog és nevet;
S elgondolom, hogy én is láttam egykor
Ily szépnek, viganak ezt az életet.
Tánczoltam én is gondtalan, vidáman;
De rövid volt a boldogság nekem! . . .
Tánczolj csak édes, szép gyermek-világom;
Tánczolj csak szépen, vigan, kedvesen.

Oh, hogyha végig ilyenek volnátok,
Ily összetartás lenne köztetek :
A szíveteknek nem volna keserve
És vidám, boldog lenne éltetek.
De hajh, kevés az élet boldogsága
S gyermekkorotok oly rövid leszen! . . .
Tánczolj csak édes, szép gyermek-világom;
Tánczolj csak szépen, vigan, kedvesen!

Ha nézem, tánczolgatni, hogy tanultok,
Ha nézem édes vidám arczotok:
Eltölti szívemet egy édes érzés,
S mi ritka nálam: oly boldog vagyok.
A ti őszínte, vidám mulatástok,
Boldogságot, kedvet szerez nekem! . . .
Tánczolj csak, édes szép gyermek-világom,
Tánczolj csak szépen, vígan, kedvesen.

Helyemen állva, kedvtelve, sokáig
Igaz gyönyörrel nézlek titeket,
S elgondolom, hogy én is láttam egykor
Ily szépnek, vígnak ezt az életet.
Tánczoltam én is gondtalan', vidáman,
De rövid volt a boldogság nekem! . . .
Tánczolj csak, édes szép gyermek-világom;
Tánczolj csak szépen, vígan, kedvesen.

E L N É Z E M . . .

Elnézem sokáig
Kicsiny, fehér pelyhek
Hogy hullnak az égből.
Ugy érzem, hogy vélők
Vágyódó sohajtás
Kél a messzeségből.

Kicsiny, fehér pelyhek
Szárnyaikon hozták
A vágyó sóhajtást.
És ültettek véle
Szívembe zord télen
Édes öröm-hajtást! . . .

P. ILONKA NÉNÉMNEK.

Dalolj, dalolj csak, édes szivem !

A fájó szivre ír a nóta.

Daloltam én is egyszer, régen ;

De sok idő ment el azóta.

És én dalolni elfeledtem.

S most szivem hogyha fájva dobban :

Nem tudom dallal csendesíteni ;

És fáj, sajog az egyre jobban.

KERESEK EGY SZIVET . . .

Nézem az esőnek lassu peregését,
Levelek hullását.
Nincs a kihez szálljon, nincs a ki megértse
Keblem sóhajtását.
Nincs a ki szeressen s igaz érzelemmel
Vonjon a karjába . . .
Keresek egy szívet, mely engem megértsen,
Keresek: hiába!

Csendes éjszakákon kikelek az ágyból
S ülök ablakomba.
Résztevévön ragyognak a fényes csillagok
Minden sóhajomra.
Kibámulok hosszan, könnyező szemmel a
Néma éjszakába . . .
Keresek egy szívet, mely engem megértsen,
Keresek: hiába!

Találtam már egyszer egy olyan emberre,
Ki igaznak látszott.
De aztán megunta hűséges szerelmem,
Itt hagyott, kijátszott.
Betaszítá lelkem a bűk, szenvedések
Nagy oczeánjába . . .
Keresek egy szívet, mely engem megértsen,
Keresek : hiába !

Oh, ha feltalálnám, oh, ha kincse lennék
Egy igaz kebelnek,
Oh, hogyha adnának igaz szerelmemért
Hű, igaz szerelmet :
Én lennék akkor a legboldogabb ember
Az egész világba' ! . .
Keresek egy szívet, mely engem megértsen,
Keresek : hiába !

ITT A TAVASZ . . .

Itt a tavasz ; zöldül a fa, virágzik.
Kimegyek az erdőalji kis házig.
Nézem a nagy természet érverését,
Mintha látnám mély alvó ébredését.

Én Istenem, mily boldogság, mily szépség!
Körül élet, felül meg a fényes ég.
Minden örül ; bennem dúl a fájdalom :
Mért *nem lehet* a madárdalt hallanom?!

SZERETNÉK . . .

Szeretnék írni dalt a boldogságról,
Szeretnék írni, de ha nem merek ;
Félek nagyon, hogy csupa irigységből,
Nem olvassák el majd az emberek.

Szeretnék írni dalt a szenvedésről,
Szeretnék írni, de vajjon minek ?
Ösmerik jól az emberek ez érzést,
Ezért dal róla nem kell senkinek.

Mégis csak irok dalt a boldogságról
És irok dalt a szenvedésről is.
Elmondva: édesebb a boldogságunk
És nem szur ugy a fájdalom-tövis.

TAVASZ VOLT . . .

Tavas volt akkor, szép, mosolygó,
 Napfényes, édes kikelet,
 Midőn először rám vetted
 Szerelmes, szép tekinteted,
 Midőn először mondtad nékem :
 « Szeretlek édes angyalom ? »
 Daloltak ekkor a madárcák,
 És zöldőbb lett a völgy s halom.

Tavas volt akkor is, mosolygó,
 Napfényes, édes kikelet,
 Midőn reszketve sugta ajkad :
 « Isten hozzád, Isten veled ! »
 Midőn utólszor ölelélek
 És utólszor csókoltalak !
 Sötétebb lett az ég is ekkor
 S elhallgattak a madarak.

H A J L A D O Z I K . . .

Hajladozik az ákácza lombja,
Édes virág az illatát ontja ;
Esti szellő lombja között játszik,
Minden ágon ezer virág látszik.

Kis madárka ül bokor tövében,
Édes nótá fakad a szívében,
Zengő nótá szerteszéjél árad,
Elborítja, ringatja a tájat.

A kis fűszál is figyel a dalra,
Karcu testét ide-oda hajtja.
Harmat rajta, mint egy csillag, fénylik.
Száll a nótá, száll a magas égig.

Lassabban foly a kis patak árja,
Ő is a dal folytatását várja,
Minden, minden örvend, vidul, éled,
Csak én nékem rideg ez az élet.

Nincs én nékem virág, madár, nótá,
Nincs én nékem örömem a z ó t a.
Örökké fáj, örökké sajnó szívem,
Mégis várom boldogságom hiven.

L Á T L A K - E M É G ?

Nyit a virág a bokron, ágon,
Nyit a virág s a rügy fakad.
Maholnap dus lomb ing a fákon
S vigabban csörg a kis patak.
Tavaszi fuvalmán boldog érzés
Rezeg által a szivemen,
S felujuló reménnyel kérdelem:
Látlak-e még, én kedvesem?

Tavaszi estén fényesebben
Ragyognak fent a csillagok,
Reád gondolva két szememben
Égető, fájó köny ragyog
S hogyha a hold jó méla arczczal,
Én tőle is megkérdem,
Miként a fényes csillagoktól:
Látlak-e még, én kedvesem?

Oh érzem, érzem, vissza jössz még,
Érzem, látlak még egyszer én.
Várlak! Pedig tudom: hiába
Van bennem ez az érzemény.
Oh, vissza jössz még egyszer, édes,
De én azt — hajh — miért lesem?
Hiszen nem értem jössz te vissza,
Másat szeretsz te, — kedvesem! . . .

SZÓL A HARANG...

Szól a harang; halottért szól; vajjon kit is
temetnek?

Be jó annak, a ki meghalt, a sirban nem
szerethet.

Sirok, sirok; de a könyvem nem halottért
hullatom.

Nem a holtat: az élőket, szenvedőket siratom.

MAHOLNAP ITT A NYÁR!

Tavaszi tájon boldog szívvel
Hordozom szét tekintetem.
Tavaszi szellő fujdogálva,
Virág illatot hoz nekem.
Fehér-virágos fákkal van most
Boritva erdő és határ,
De már a szirmok, hulladoznak:
Maholnap itt a nyár.

Virágos fák között bolyongok,
A fűben is sok szép virág.
Napfényes, édes, vig mosolyban
Fürdik most az egész világ!
Tűnik a bú is a szívemből,
Távol most elmulás, halál,
S forróbb a vér is az erünkben . . .
Maholnap itt a nyár!

De a virágok hulladoznak:

Még is csak itt az elmulás!

Rövid az élet és hamar jő

Rá a halál, a hervadás.

És elenyésztí vig mosolyom

Szerte a sok virág-halál:

Nem lesz örök, nem tart sokáig,

Hiába jő a nyár! . . .

MULATÓ KERTBEN.

Fölöttem ingó nyárfa levelek
Hajlonganak, susognak kedvesen.
Körültem szerte vidám emberek
Csoportjain mereng tekintetem.

A lombok közt a szellő át suhan
S egy kis levél lassan élémbe száll;
Lám: itt is, hol az élet képe van
Jelen van már a pusztító halál.

A fák alatt, az asztalok körül
A sok ember csak mulat és kaczag.
A létet élvezi mind és örül,
Én, én vagyok egyedül néma csak.

Néha szólok, de többet hallgatok,
Én mindig, mindig csak gondolkozom.
E sok ember közt arra gondolok:
Van-é egy is, ki lelkemmel rokon.

Találkozik e sok közt egy nekem,
Egy szív, a mely megértsen engemet?
Pedig tudom: hiába kérdezem:
Sosem fog jönni rá a felelet!

Érzem, hogy enyhet csak akkor lelek,
Ha már fölöttem sirhant domborul!
Én végig, végig egyedül leszek,
Barát nélkül és boldogtalanul.

V E N D É G L Ő B E N . . .

Nézem, nézem a hegedüt, hogy a cigány
huzza fájón,

Altatgatom, csititgatom a szívemet, hogy ne
fájjon.

Sorsom felett töprenkedem . . . S a hegedü
bugja, zengi :

E világon boldog ember úgy sem lehet senki..
senki.

AZ ŐSZI SZÉLBEN . . .

Az őszi szélben
Meg-meg remegnek
A fán a sárga
Kis levelek.
Le-le hullatják
Az eső-cseppet
S én azt hiszem, hogy
Könyük pereg.

Én azt hiszem, hogy
Sírnak ; siratják
Az eltűnt, fényes,
Vidám nyarat,
Sírnak ; siratják
A messze szállott
Sok vig, csicsergő
Kis madarat.

Sirnak ; siratják,
Hogy letarolva
Fekszik a réten
    Virág, kalász.
Sirnak ; siratják
A meleg sugárt
S hogy szétterült már
    A hervadás.

Minden esőcsepp,
Mit lehullatnak,
Egy fájó könny a
    Természetért ;
Maholnap ez a
Sok kis könnycsepp is
Jég lesz, mit fagyos
    Lehellet ért.

S a fagyos dérről
A földre hull majd
A pár levél is,
    Mely még a fán

Ott reszket, várva
Az őszi szellőt,
Hogy uj rohammal
Lefujja tán . . . .

V Á R O M . . .

Várom a galambom minden áldott este
Várom, de hiába.
Csak nem jön ő erre, csak nem jutok sohasem
A gondolatába.
Hej, pedig a napnak nincsen olyan percze
Hogy rá ne gondolnék !
Csak látnám őt többször s beszélhetnék vele :
Milyen boldog volnék !

Hej, nem lehet nékem szívem érzeményét
Szavakba kiötnöm !
Ha néha az utcán össze hoz a sorsunk,
Hidegen köszöntöm.
El nem árulnám egy félvilágért azt, hogy
Szívem érte dobban ;
Hej pedig tudom, hogy nem szereti senki
Én nálamnál jobban. /

De ha szerelem kell néki, valahogy ne
Énnálam keressen !
Oh, én nem kívánom, nem egy világért sem,
Hogy viszont szeressen !
Ne szeressen engem, inkább sose jussak
A gondolatába !
Az én szívem sorsa, hogy árva maradjon,
Hogy ne legyen párja ! . . .

HA NÉHA, NÉHA . . .

Ha néha, néha, csöndes estén
Ablakánál ül egyedül
S emlékében a régi multból
Sok elfeledt kép felmerül:
Engem is lát-e ilyen órán
A multat rejtő fátyolon?
Jutok-e néha az eszébe?
Gondol-e én rám olykoron?

Én gondolok magára gyakran,
Oh én még nem feledtem el.
Szemeiben a fájó könnyet
Híven megőrzé e kebel,
A mivel egykor viszonzta
A búcsu-szót az ajkamon . . .
Jutok-e néha az eszébe?
Gondol-e én rám olykoron?

Emlékszik-e hány vidám órát
Tölténk együtt a multba mi?
Emlékszik-e . . . Oh hosszú volna
A multat mind elmondani;
Csak azt akarom én magától
Megkérdezni e pár soron:
Jutok-e néha az eszébe?
Gondol-e én rám olykoron?

Á L M O D O Z Á S.

Kinézek ablakomnál állva
S úgy érzem, mintha lelkem szállna;
Addig száll, míg a múltba téved
S meglátogat sok elmúlt évet.

Ott, kint, a felhőkön keresztül
A nap sugára ki-ki rezdül,
Oly hálvány, oly bus a képe,
Belé illik a szürkességbe.

Szemem bezárom és sohajtva
Fejem az ablakfára hajtva,
Hagyom a könyvem áradozni
S elkezek csöndben álmodozni.

Látok újra egy édes arcot,
— Amelyet én oly szépnek tartok —
Ahogy egyszer elémbé állva,
Szerelmes szókat mondott szája.

S érzém, a mint szívem ijedten
A szavaitól visszaretten ;
És oly hidegen és oly halkan
Elutasítva szólt az ajkam.

Azután jött a bucsu percze . . .
S ő el ment innen messze . . messze . .
És tűnnek, tűnnek a sok évek
S felöle még csak hir se téved . . .

Kibámulok a szürkességbe,
A felleges, bús téli égre,
Honnan, a köddel szél ha játszik,
A napsugára ki-kilátszik.

Fejem az ablakfára hajtva
És olykor fájón fölsohajtva :
Könyeim fátyolán keresztül
Álmodom — dalról, szerelemről . . .

T A V A S Z V A G Y.

Tavaszt hirdet a nap mosolya,
Tisztább az ég, frissebb a lég.
Maholnap itt a fecske, gólya
És ibolyát növeszt a rét.

Maholnap már a száraz fáknak
Bimbója nő, a rügy fakad,
S virág nyílik a napsugárnak
Szerelmes csókjai alatt.

A néma erdő is maholnap
Madárdaltól hangos leszén,
Fészekrakás közt majd dalolnak
A madárcák szerelmesen! . . .

A lelkem úgy óhajtja, várja
A tavaszi fuvalmakat,
Rügyek, virágok fakadása
Borus lelkemre enyhét ad!

És újra felfakad szivemben
A most hiányzó szép remény,
Tavaszi jöttével életkedvem
Ujjá születni érzem én!

S ha majd bolyongok kint a réten,
Keresve hön az ibolyát:
Szivembe belopózni érzem
A nap szerelmes mosolyát.

És lelkem megtölti a szín s dal
A bánat és a bu helyett! . . .
Oh, jöjj, oh jöjj virágaiddal
Aransugáros kikelet!

E G Y R É G I D A L.

Régen volt az, hogy én vigan
Népdalokat énekeltem.
Azóta már minden nótát
Szövegestől elfeledtem.
Csupán egyre emlékszem még
S ezt dúdolom mindig fájón,
Ha a szívem csordultig van:
«Kis madárka sir az ágon . . .»

Mily fájdalom, mily kesergés
Van e kis dal szövegében !
Mennyi bánat lehetett is
Szerzőjének a szívében !
Tán e kis dalt azért írta,
Hogy a szíve jobban fájjon,
Mig lelkéből előhangzik :
« . . . Temetőbe, sirba vágyom ! »

Igen, ennek a kis dalnak
Egy olyan sziv volt az anyja,
A mely égő fájdalomnak
Összeolvadt szín-aranya.
És ennek a kis nótának
Akkor kellett kiröppenni,
Mikor e sziv fájón sirta :
«Jó lesz ott majd megpihenni ! . .»

Nem kérdem én : ki a szerző,
Nem tudom én : kinek írta ;
Csak azt tudom, hogy én sokszor
Dúdolgattam halkán, sirva.
És a szívem bármint sajgott,
Fájdalmamra gyógyírt tenni
Csak e kis dal tudott mindig :
«Oda lent már nem fáj semmi !»

B O R U S   T A V A S Z.

Csepereg az eső s én nézem homályos
Szemmel a világot! . . .
Ugy vártam az első illatos, bűbajos
Tavaszi virágot!
A mikor az égről a meleg napsugár
Először sütött le:
Elborongó lelkem' enyhet adó érzés
Lassan betöltötte.

Mindennap megnéztem az orgonabokrot:
Nő-e már a lombja?
Fecske madárt várni mindennap felmentem
Kertünkben a dombra.
Kutattam, kutattam ibolya bimbókat
Bokoralján, fűben;
Az első kökörcsint meg is csókolgattam,
Oly nagyon örültem!

Ugy örült a szívem, olyan vidám voltam,
És most ennek vége!
Elborult a napfény, sűrű esőfelleg
Tornyosult az égre
Néha még a hó is szállingózik lassan
S alig ér a földre,
Siet elolvadni s aztán nem egyéb már,
Mint a felleg könye.

Mint az égnek könye, mint hogyha siratná
Azt a pár virágot,
A mely a legelső tavaszi sugárra
Kinyilt, kivirágzott;
És mostan csüggedten, haldokolva bólint,
Ha a szél megéri.
Én nekem is úgy fáj ez az elborult ég,
Alig tudom nézni! . . .

Üzd el a felhőket, mosolyogj ki újra,
Tavaszi napsugár!
Madár, mező, erdő hisz az én bus lelkem
Ugy kesereg, úgy vár!

Fakaszd ki bokrosan az orgona lombját,
A fűt, fát, virágot.
Ha nem é r e z h e t e k: legalább hadd lássak
Egy kis boldogságot! . . .

PÜNKÖSD VASÁRNAPJÁN . . .

Pünkösöd vasárnapján nézek a magasba.
Ugy tetszik, hogy kékebb oda fent az ég is.
Édes érzelmektől van szívem áthatva
S tudja Isten: bus a gondolatom mégis.

Gyönyör a lelkemnek látni ezt a tájat,
A magasló bérczet s rajta ülő felhőt.
Csobogó folyamba lehajló füz-ágot
S enyhe szélben lágyan ingó lombu erdőt.

Gyönyört okoz nékem az az édes illat,
A mely szétárad az orgona-bokorbul,
Mégis lassan-lassan csendes búba ringat
S egy pár égő könnycsepp szememből kicsordul.

Eszembe jut pünkösöd vasárnapján nékem,
Eszembe jut hej, sok régi-régi emlék,
A mikor a tájat más szemekkel néztem
S szép illuzziókkal volt tele szívem még!

Gyermek voltam, hívő, vidám s boldog gyermek,
Csak pár éve annak, hej de még is mostan
Ugy tetszik : nagyon rég voltak e szép percek.
S alig hiszem, hogy e vig gyermek én voltam.

Látom a madárkát, hogy ugrál az ágon,
S mondják is körültem, mily gyönyörűn szólal;
Amott szorgos kis méh zümmög a virágon,
Ott pedig mulatnak vig hegedü-szóval.

Hej csak én nem hallom kis madár danáját!
Hej, csak én nem hallom a méh zümmögését.
Patakok csörgését; lombok susogását;
Ajkak dalolását, hegedü zenéjét!

Közel a cigányhoz hej, hányszor is ültem,
Szemeim a hangot oly epedve lesték;
De csak nem szakadt meg sohasem körültem
Az agyamon ülő, örjítő csendesség.

Pedig régen, régen, piczi gyermek korban,
Meg volt a hallásom s vigan dalolgattam.
Elmultak azóta már az évek sorban,
De többé nótára csak nem nyílt az ajkam.

Hitem az emberben, a jóban, nemesben,
Hivém, hogy majd egyszer csak akad egy lélek,
A melyik megérti, felfogja a lelkem,
S igaz, jó barátom lesz, a míg csak élek.

És vártam ez embert, és kerestem mindég
A míg a reményem csak oszlani kezdett.
Megismertem rosznak, a mit jónak hívék
S hamarább mint hitte, nővé lett a gyermek.

És azóta is mult egy néhány esztendő,
Hozott sok reményre keserves csalódást.
Nem gondolok már rá, mit hoz a jövő,
Meg is untam régen már a zugolódást.

Nem keresem többé azt a lelket sem már,
A melyik megértsen, a melyik felfogjon,
Nem sirja a könnyét többé a szemem már,
Ha nincs egy kebel, hol enyhülve zokogjon.

Édes anyám is van, édes apám is van,
És szeretnek engem, oh, nagyon szeretnek,
De nem mondhatom, ha szívem sajgón dobban:
Nagyon fájna nekik, hogy nem segíthetnek.

Csak hordom a búmat s elhagyni igyekszem,
Vidám ifju körben, zajos társaságban.
De csak vélem jár az, ha kelek, ha fekszem;
Csak ürmöt találok minden kis pohárban! . . .

Pünkösd vasárnapján eszembe jutottak,
A letűnt évek, a boldog gyermek korból,
Szemeimbe égő könnycseppek futottak.
Letörölöm gyorsan, a míg le nem csordul.

Letörölöm gyorsan, nem sirok én többet;
Nem zavarom meg e szent ünnep vigságát.
Követem templomba a többi hívőket,
Ott hagyom tán lelkem mély szomorúságát.

Az Ur templomában a lélek felvidul,
Az Ur asztalánál kész a bűnbocsánat.
S míg lelkünk a büntől, salaktól megtisztul:
Bánatunk helyébe hit, bizalom támad! . . .

A Z A C S I L L A G !

Csillagos, szép világos este.
Ülök sokáig elmerengve
S gyakran tekintek fel az égre :
Egy csillag mintha szebben égne.

Nézem, hogy csillog kékes színben.
És összefoly körültem minden,
Sötétes, halvány ködgomolyba,
Épen mintha a könnyem folyna.

Pedig szívembe' nincs most bánat,
Elűztem azt a régi vágyat,
Mitől nem volt napom, se éjem !
Kitéptem szívemből egészen !

Sokszor hittem, hogy megtanultam
A feledést, a régi multban,
S eltemettem örökre, végkép
Öt, szívem régi eszményképét.

De mégis most, a csillagfényben
Eszembe jut, hogy régen, régen,
Láttam én már e kékes lángot,
A mint két szemből rám világolt . . .

Szívem egy érzés úgy szoritja,
S szemem a könnyü elborítja !
És nézek, nézek fel az égre :
Egy csillag mintha szebben égne ! . .

K I K E L E T K O R.

Hőn mosolyg a napfény,
Itt a kikelet.
Elkergette végre
A fehér telet.
Erdőt rétet, sikot
Zöld virány fedez.
Enyhe, játszi szellő
Vigan lengedez.

A bokor tövében
Nyt az ibolya,
Csókolgatja lágyan
A nap mosolya.
Visszatért keletről
A sok kis madár.
S vig daluktól újra
Hangos a határ.

Tavaszbredésén
Szívem úgy örül!
Virulás és élet
Vesz köröskörül.
Földön, égen minden
Vigan mosolyog.
A föld bredése
Oly bájos dolog!

De bár száll az égre
Vidám énekem:
Tavaszbredése
Fáj is énekem!
Megujulás mindig
Elmult gyászt jelent.
A multnak halála
Szüli a jelent!

TISZA HIDJÁN...

Lenézek sokáig
A futó habokba
S úgy tetszik: a hab nő
Minden sóhajomra.
Talán a hab érzi
Bánatom és sajnál,
Azért hullámzik fel
Mindenék sóhajnál.

Hej, ha tudná azt a
Tisza fényes habja,
Hogy a szívem mily nagy
Fájdalomnak rabja :
Tudom úgy siratna,
Tudom úgy sajnálna,
Hogy feldagadozna
Az égig hulláma ! . . .

E L J Ö N . . .

Eljön majd egyszer az a percz nekem,
Midőn majd kellek néked, kedvesem,
S szêretnél engemet;
De késő lesz már akkor tenned azt:
Akkor már nem lehet.

Eljön, oh eljön az az óra még:
Meghallgatnád, ha néked szólanék
Szivem érzelmiről;
De késő lesz már akkor tenned azt,
Nem szólok semmiről.

Eljön az is, az is megérkezik,
Hogy fáradt testem sirba leteszik
S te sirsz keservesen;
De késő lesz már akkor tenned azt,
Ha alszom csendesen! . . .

NYÁRI DÉLUTÁNON.

Zöld már a rét; zöld már az erdő;
Susogva száll a nyári szellő
A fák közt és virágok kelyhén,
Ingatva őket lágyan, enyhén.

Bolondos, vidám lepke-párok,
Meg-meglibbentve tarka szárnyok,
Sütkéreznek a meleg fényben
S kergetik egymást fent a légben.

Mosolygás, élet van körültem,
Egykor én ennek úgy örültem;
De már a lelkem rég bevonva
Reménytelen bus fájdalomba.

Ezért van az, oh tudom érzem,
Hogy mindenütt a busat nézem.
Életről jut halál eszembe,
Örömben könnycsepp jő szemembe.

Most is e nyári délutánon
Gondolatom az elmúláson.
E sok virág és zöld levélke
Elhervad mind az őszi szélbe' ! . . .

Lehet, hogy engem is maholnap
A földbe mélyen elhantolnak ;
De érzem, oh, az is lehet még :
Jön óra, hogy boldog lehetnék !

Egy gondolat töri reményem :
Jövömet oly sivárnak érzem ;
Sosem lesz semmi boldogságom,
És mégis várom, egyre várom ! . . .

M I K O R T É G E D.

Mikor téged megláttalak, régen,
Este történt, csillag volt az égen.
Gondoltam, hogy bár sok csillag ég is,
A te szemed szebben fénylik mégis!

Mikor töled elbucsuztam, régen,
Esz esett, felleg volt az égen.
Gondoltam, hogy bárha sir az ég is,
Az én szemem csak többet sir mégis!

De sirjon bár vagy örüljön szívem:
Én csak mindig rád gondolok hiven!
Elhagytál bár s elhagyott az ég is;
Isten áldjon! azt kívánom mégis!

A MALOMKERTBEN.

Sétálgatok mélán kint a Malomkertben.
Sárga lett a fű a sok apró virágtól.
Fejem felett néha kis madárka rebben.
Alig látok széjjel a sok lombos ágtól.

A levelek közt a kék ég ki-kivillan,
Amott egy darabka bárány-felhő látszik.
Dél felé az Iza ezüstösen csillan.
A mint a napsugár habjaival játszik.

Tul a másik partján sűrű bokros erdő,
Jól esik pihenni ott tekintetemnek!
Oszlik a lelkemről láttokra a felhő
S vigasztaló érzést okoz a szívemnek.

Sétálok az uton és csak nézek szerte,
Nem messze előttem két kis gyermek játszik.
Megállok előttök s elnézem merengve,
Édes kis arcukról, mily boldogság látszik.

És eszembe ötlík, hogy e két kis gyermek,
Mikor felnő, többé nem lesz ilyen boldog;
Tapasztalást hagynak az évek, ha mennek
S illúziók helyett támadnak bűk, gondok.

Ne vess csak, örülj csak, te két kicsi angyal,
Játszál a homokban, építs homok-várat,
Döntsд csak aztán széjjel mosolygó ajakkal;
Igy fog majd ledőlni számtalan légvárád.

Vágyakat csak egy-egy szép kavics okoz még,
A mit ott keressz a süppedő homokban;
De majd a jövőndő oly vágyat is hoz még,
Mitől majd a szived reszketőleg dobban.

S a mit el nem érsz majd se földön, se égen,
Bárhogy epedj érte, bárhogy is kívánjad!
Szived, lelked bármily fájdalomtól égjen:
Nem fogod elérni legforróbbik vágyad . . .

Ezt gondoltam én el a mint néztem őket
És tovább sétáltam, a mikor elmentek.
Megsajnálтам mind a földi szenvedőket . . .
Mért is nem maradhat szívünk mindig gyermek!

A nap lemenőben. Bucsuzó sugára
Meg-megaranyozza a szigeti tornyot,
Mintha választ adna szívem bánatára
S mondaná: van Isten, ki visel ránk gondot!

Ki a szenvedőnek vigaszt ad sebére,
Hogyha benne bizik, hogyha hozzá fordul!
Gondot visel hiven minden gyermekére
S meggyógyítja egykor minden fájdalomtul!

A G U S Z T U S B A N.

Ragyog a nap és tiszta kék az ég,
Nem csökkent még a sugár ereje,
Tömött, friss, zöld az ágak lombja még,
Alig, hogy sárgul egy-két levele.

A nyárnak tart még a legszebb szaka :
A táj virit, mosolyg, virágozik.
Vidáman szól a kis madár dala,
Elköltözésről még nem álmodik.

De nem sokára jő az őszi szél
És átsuhan a nyári tájakon.
S virágokat, bokrot, fűt, zöld levélt
Lassan, lassan hervadásba von! . . .

Ahogy nézem a tiszta kék eget
Míndez önkénytelen eszembe jut.
A nyár mint minden : tartós nem lehet;
A nagy idő nem vár, de futvafut.

Ma még nyár van, mosolyg a napsugár
S élet virul a völgyön, bérczeken;
Holnap talán már ősz van, s a halál
Terjed széjel a tájon csöndesen . . .

Ma még a szívünk ifju és vidám
S gyönyört okoz nekünk a lét tudat;
Holnap az eltűnt ifjuság után
Keressük tán a sírhoz az utat! . . .

SÖTÉT AZ ÉG . . .

Sötét az ég, csillag se rezdül,
Boritják fellegek.
E nagy sötétségen keresztül
Egy kis fény sem rezeg.

Csak nézek fel az égre némán
S szívem oly szomoru.
A lelkem is belepte rég már
Csillagtalan boru.

Reggel, friss hajnalhasadásban
Tünnek a fellegek.
Kék lesz az ég s a napsugárban
Ezer harmat remeg.

Boru után a rét, az erdő
Frissebb, zöldebb leszzen ;
Csak lelkemről nem tün a felhő,
A bánat sohasem !

A SULIGULIBAN.

Vitt a kocsink magas erdők között,
Itt-ott az árnyas lomb reánk hajolt.
Ki-kivillant a nap fejünk fölött :
Minden oly szép, oly édes, enyhe volt !

Gyémántos itt a harmat a gyepen,
Csak néha érzi meg a napsugárt.
Borongós árnyék, erdő mélyiben
Kart mi felénk oly hívogatva tárt.

Leszálltunk majd a Suliguliban ;
Mennyi szépség terül itt fent, alant !
Utána néztünk mindig hosszasan,
Ha egy madár fejünk fölött suhant.

Sétáltunk mélán a lombok alatt,
Az égbe nyuló fenyvesek között.
Mellettünk vidám, hűs patak szaladt ;
S alig látszott az ég fejünk fölött.

És eltöltöttünk egy kedves napot,
Milyet nem értünk eddig még sokat.
Ugy fájt szívünk s méltán is fájhatott,
Mikor bucsuzni híjt az alkonyat.

Vitt patak partján vissza a szekér,
A csöndes, esti csillagos borun.
Nem állandó semmi: idő, se tér . . .
Elgondolkoztunk hosszan, szomorun.

T Ü N Ő D É S.

Miért is élek, egyre kérdem?

Van-é az életembe' érdem,

Ha egyre szenvedek?

Miért is élek, hogyha szívem

Szeretni tud csak mélyen, hiven

És nem tud egyebet?

Ugy fáj nekem, ha más is szenved,

Látnom arczán a mély gyötrelmet

És nem segíthetek! . .

Miért tevéd ily nyomorulttá,

Bútól, bánattól elborulttá,

Sors, ezt az életet?

Oh, hát a szenvedések vége,

Csak lent van, lent a sir ölébe',

Vagy ott is szenvedünk?

Oh, hát az élet rózsafája,

Bár vágygyal ágoskodjunk rája:

Csak tövist nyujt nekünk?

Tövist, a mely megsebzí lelkünk,
S ha néha tán virágra leltünk :
Hamar elhervad az.
Régen is úgy volt, most is az van :
Az őszünk tart a leghosszabban
S legkurtább a tavasz.

Még is szeretjük ezt a földet !
Nyujt a remény nagy néha zöldet,
Mig jobbra, balra visz.
Nincs mindig sirba vágyódásunk,
Jó élni, bár a boldogságunk,
Csak képzelt és hamis . . .

ITT ÜLÖK NÉMÁN . . .

Itt ülök némán az asztalomnál,
Elöttem a papir,
Gondolatom tul, a dombokon jár
És a kezem csak ir.

Járok lelkeimmel ott tul a dombon,
Kedves házunk felett,
Látom sárgulni az akác-z-lombon
A sok kis levelet.

Vajjon, ha innét majd haza térek,
Lesz-é még sok virág?
Vagy letarolva lesznek a rétek
S hervadt lesz a világ?

Vajjon mosolygó, fényes lesz-é még
Az őszi napsugár?
Vagy el lesz tűnve a fény, melegség
Ez esztendőre már?

S tavaszig ismét virágtalan, bús
Lesz-é az életünk?
S nem vetnek többé árnyat a lombdús
Fák a kertben nekünk?

Itt, e vidám, szép, mosolygó tájon
Még mindig tart a nyár,
Ragyog a nap a lombon, virágon
És zöld még a határ.

De már a fénybe valami halvány
Őszi homály vegyül,
Mely reggelenként a dombok alján
Lassan széjjel terül.

Oh, érzem, érzem: itt van maholnap,
Oh itt az őszi dér.
S a kis madárcák már nem dalolnak:
Mind más hazába tér.

Itt hagyja minden télre a tájat:
Virág, lomb és madár!
Oh, ha engem is e gyötrő bánat
Végleg itt hagyna már! . . .

ŐSZI ESTÉN.

Ráterült az éj a hervadó vidékre,
Hallgat a fa-lombja, hallgat a madár.
Fent ragyog a holdnak sápadt, méla fénye
Ezüstösbe játszik tőle a határ.
Távolabb a bérczek feketén terülnek,
Ezüstös szalagként ott fut a Tisza,
A hold sugarai beléje merülnek.
És ott ringatóznak hüs habjaiba'.

Kint ülök sokáig s mélázok a tájon,
Oly jól esik itten csöndben, hallgatag.
Által rezeg rajtam egy busz érzés fájón,
A mint széjjel sütnék a hold-sugarak.
Nem tudom leírni: mi szorítja lelkem,
Reszkető pillámon köny miért rezeg.
Talán az én fájón eltitkolt szerelmem,
Jutott az eszembe s az illette meg.

Vagy tán a sok hulló, sárguló levélke,
S szirmait hervadtan hullató virág . . .
Beleszáll a lelkem a közelgő télbe,
És érzi és látja, mily bús a világ.
Ma még süt a napfény s nyit virág a réten,
Ma még vig a szívünk, boldog és szeret;
Holnap talán már a kipusztult vidéken,
A hó szemfedőn a téli fény remeg.

Csak ülök az éjben, csak nézem a tájat,
És kezemre hajtom mélán fejemet.
Mozdulnak a lombok, hűvös szellő támad,
S intenek a fákon a kis levelek.
Intenek a fákon, bucsuznak a tájtól,
Kitudja : lesz-é még kék nekik az ég.
Bucsuznak a nyári napfényes világtól,
Kitudja, hogy holnap fent lesznek-e még? . . .

Kint ülök sokáig s mélázok a tájon,
Oly jól esik itten csöndben, hallgatag.
Által rezeg rajtam egy bus érzés fájón,
A mint széjjel sütnek a holdsugarak.

Nem tudom leírni: mi szoritja lelkem,
Reszkető pillámon köny miért rezeg?
Fel-felsajog fájón, eltitkolt szerelmem,
Szegény szívemet tán az vérezte meg!...

U G Y F Á J A L É T . . .

Ugy fáj a lét; a bú a lelke-
met
Bevonta rég.
Ki tudja, hogy tavaszt és kék eget
Látok-e még?
Ki tudja, jő-e nékem még vigasz
A szívsebemre?
S lesz-e még egyszer újabb, szebb tavasz
Az életembe'?!

Ki tudja: látom-é még egyszer őt
Ez életem?
Vagy szívemre a bánat szemfedőt
Előbb teszen? . . .
Jutok-e néha az eszébe még,
Ugy csendes este,
Mikor az égen sok kis csillag ég,
Ragyog reszketve?

El-elpanaszlom búmat pár soron,
Ha fáj a lét,
Azt kérdelem benne, hogy rám olykoron
Gondol-e még?
S ha néha versem elolvassa majd
Valamely lapba':
Tudja-e: szivem, hogy hozzá sohajt,
S hogy Ő van abba?

Oh, tudom, Ő már elfeledte rég
Az arczomat,
Legfeljebb néha tűn eszébe még
Egy gondolat,
A melylyel engem olykor felidéz
Az emlékébe;
De gyors és futó, mint villám-tűnés
A felhős égbe' . . .

Ugy fáj a lét; a bú a lelkeket
Bevonta rég.
Ki tudja, hogy tavaszt és kék eget
Látok-e még?

Ki tudja, jö-e nékem még vigasz
A szív-sebemre?
S lesz-e még egyszer újabb, szebb tavasz
Az életembe'? . . .

E G Y R É G I L E V É L

Este van. A lámpafénynél
Emlékim közt kutatok.
Egy levél akad kezembe,
Benne írva óh, mi sok!
Az az mégse . . . hisz' csak pár sor,
A mi rája írva van.
S én mi sokat olvasok le,
Könyes szemmel, boldogan.

Oh, mi sokat mond nekem e
Halvány betűs kis levél!
Édes arczról s bűvös-bájos
Szép szemekről sug, regél,
Melyet egykor — oh mi régen! —
El-elnéztem hosszasan! . . .
És csak nézem azt az írást
Könyes szemmel, boldogan.

Pedig nincsen benne forró
Érzelemről semmisem,
Mégis, mégis olvastára
Hevesebben ver szívem.
Minden kicsi betűjének
Nálam más értelme van;
Ahogy nézem, olvasgatom,
Könyes szemmel, boldogan.

Oh, tudom, ha érezné is,
Hogy most rája gondolok.
Fel se venné, csak közönyös
Volna néki e dolog.
Mert hiszen ő sohse tudta,
Hogy szívembe zárva van! . . .
És csak nézem azt az írást
Könyes szemmel, boldogan.

ŐSZI HANGULAT.

Rezegteti már a zöld falombot

Az őszi szél,

A sok madárka maholnap vándor-

Utjára kél.

A napsugár még tiszta fénynyel süt

A fák felett.

De nem takarja el már a sárga

Kis levelet.

Járok a kertben az árnyas fák közt

S gondolkozom,

A mint a szellő át-átsuhangat

A lombokon.

És elnézem a már földre hullott

Pár kis levélt.

Ugy fáj nekem, hogy oly gyorsan hervadt,

Alig hogy élt! . . .

Majd eljön egyszer, majd itt lesz újra
A kikelet.

És újra érlel a bokron, fákon
Zöld levelet.

Csak nékem nem lesz már többé sohsem
Tavaszi nyílás!

Örökké itt ül fájó szívemben
A tél, a gyász! . . .

OH LÉGY TE VIDÁM.

Oh légy te vidám, szíved úgy ne fájjon!
Maradjon csak bú, keserv nekem!
Arczod mindig vidám, derült legyen!
A homlokodra búfelleg ne szálljon?

Legyen az élted napsugaras álom,
Tavaszi-harmat rózsá-levelen!
És maradjon a pusztulás nekem,
A hervadás csak engemet találjon!

Én kész volnék a sirba térni érted,
Ha azzal szebbé tehetném az élted.
A melybe most a bú ütött tanyát.

Oh, kész volnék mosolygva, derűs arczczal,
Meghalni érted, édes, hogyha azzal
Megválthatnám a szívedből a gyászt!...

A PATAKI VÁRBA' . . .

Mikor én még gyermek voltam,
Iczi-piczi lányka :
Ott sétáltunk, szaladgáltunk
A pataki várba',
A pataki vár kertjében,
Bodrog-partján mindég,
Mig a vízbe kavicsokat
És porondot hinténk.

Majd meg béka-teknő után
Szaladgáltunk szerte,
Oly boldog volt, amelyikünk
A szebbiket lelte !
Majd meg lomha csiga-bigát
Vadásztunk a fűben
És ha leltünk : olyan félve
Fogtuk a kezünkben.

S énekeltük : «Csiga-biga,
Nyujtsd ki szarvacskádat ;
Mert különben, majd meglátod,
Betöröm a házaď.»
S ráhajolt a zöld falombok
Enyhet adó árnya,
A két vidám, gondnélküli,
Boldog kis leányra.

Orgonafa lilaszinü
Szirmát hullogatta,
Koszoruba fűztük azt is,
Egymás fölé rakva.
Majd meg szedtük az akácza
Fehérlő virágát,
Kis szalagos kalapunkhoz
Tűzve egy-egy ágát.

Pataki vár, Bodrog-parttal
A homályba tűntek,
Vissza-visszagondolni rá
Jól esik lelkünknek.

Egymásután idézzük fel
S gyönyörködünk benne,
Mintha minden egyes emlék
Drága kincsünk lenne.

Drága kincs is a gyermekkor
Tiszta verőfénye,
Még a késő vénségbe is
Bevilágít fénye.
S hogyha bánat-fellegek közt
Látjuk tiszta kékjét:
Beragyogja majd a szívünk
Bánatos sötétjét.

Hej, azóta sokat éltünk
Jót meg rosszat által!
Rég letűnt a gyermekkor is
A pataki várral!
Lesz idő még, hogy ott járunk
A várban sétálva;
De a régi szép időnek
Nem lesz meg, csak álma! . . .

A Z É N T H É M Á M.

Dalra hangol engem a tavasz nyílása,
A nyár virulása,
Hej, de mégis, mégis legkedvesebb thémám
Az ősz hervadása.

Mert az én szívemnek olyan megható az,
Ha hervadást látok;
A mikor lankadtan hullatják a szirmuk
A tarka virágok.

A mikor a fáknak édes zöldje, lombja
Bomladozni készül.
A mikor elsárgult, lekaszált fűszálak
Látszanak a rétrül.

Ezért a mély búért szeretem az ősz én
S fakaszt annyit dalra!
A tél már nem fáj ugy, már alszik a tájék,
Míntha megvón halva.

Mert hisz a hulló hó betakarja lágyan,
A hervadt világot.
És a csupasz fákra terít lassan-lassan,
Szép, fehér virágot.

De ősszel a tájnak mintha minden fája
Bánatot susogna,
Ha az őszi szellő hervasztóan ráfuj
Az ingó lombokra.

Ha már a köd sűrűn, lomha, lassu szárnynyal
Szétterül a tájon,
Talán azért, kogy a hervadás a szemnek
Annyira ne fájjon!

Ilyenkor a szívem át-át hasogatja,
Valami mély bánat
S nem vigasztal az sem, hogy majd kikeletkor
Minden ujra támad!

Én csak sirok, sirok, siratom az őszi
Hervadó világot,
Siratom bennük a kihülő szerelmet,
Tűnő ifjuságot! . . .

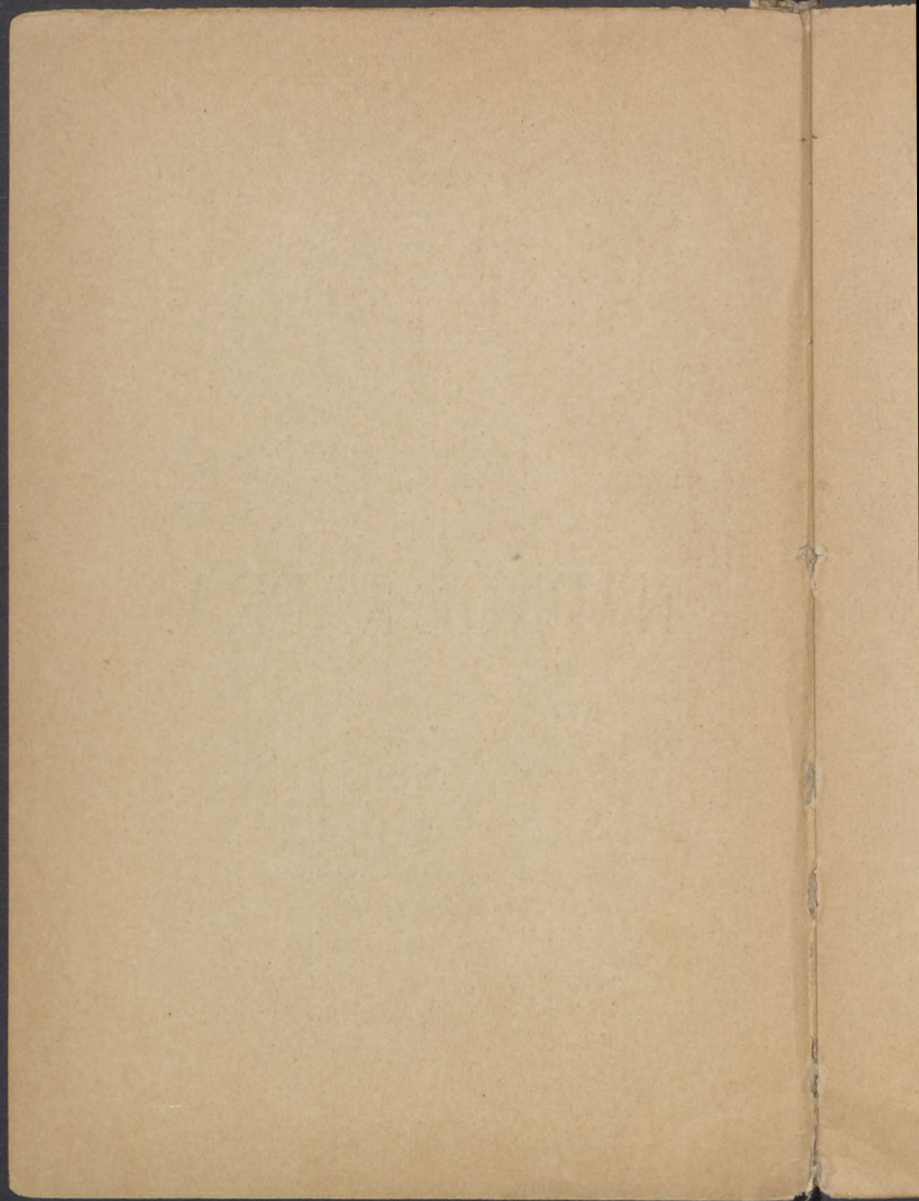

nyal
ek

NAPRÓL-NAPRA.

kor

L E É G E T T A . . .

Leégett a falunk tornya,
Hogy megyünk majd a templomba?
Hogy megyünk majd esketőre?
Várjunk, várjunk:
Felépül majd esztendőre.

Leégett a száraz malom,
Hogy őrlünk majd búzát azon?
Hogy sütünk majd lágy kenyeret?
Várjunk, várjunk:
Kap a malom új fedelet.

Van már tornya a templomnak,
Benne újra harangoznak.
Még sem megyünk esküvőre?
Nem bizony már,
Sem az idén, sem jövőre!

Forog már a száraz malom,
Örölnék is búzát azon.
Még sem eszem lágy kenyeret:
Nem jössz sütni,
Uj rózsádat ölelgeted!

P Á R B E S Z É D.

L E G É N Y:

Kis galambom, szép Juliskám,
Eljősz-é ma a fonóba:

L E Á N Y:

Elmennék én, hallja kelmed,
De nem lehet a nagy hóba.

L E G É N Y:

Eljövök majd érted hugom
Két lovammal, csengős szánon.

L E Á N Y:

Ha a szülém megengedi,
Isten neki én nem bánom!

L E G É N Y:

Gyere hát be, kis galambom,
Kérjük szépen az anyádat.

L E Á N Y:

Mondja kelmed mért is bánja,
Ha engem ott nem találhat?

L E G É N Y:

Azért bánom, mert a piczi
Piros ajkad mosolygása,

Elrabolta a szívemet,
Nincs azóta nyugovása!
Téged látlak éjjel, nappal;
Napsugárban, csillag féynél;
Ugy képzelem, mintha engem
Mindenüvé elkisérnél!
Te mosolyogsz a virágból;
Te nevensz a madárdalban!
A kis patak csörgésében
Te szólsz hozzám szépen, halkan!
És a szálló hópihéket
Képzelem a sóhajodnak,
A mint rajtam megpihenve
Szépen lassan olvadoznak!
Szemem, szívem mindenütt csak
Tégedet lát, téged képzél!
— Mondd hát édes kis galambom:
A fonóba el jössz-e?

LEÁNY:

El!

F O L Y I K, F O L Y I K . . .

Folyik, folyik Tisza vize,
Zugva szalad árja.
Barna legény, halász-legény
Halászni ment rája.

Szeretője, szőke kis lány,
Esdekelve kérte,
Hogy ne menjen, zajg a Tisza,
Veszélyben lesz élte.

Folyik, folyik Tisza vize,
Zugva szalad árja.
Szőke kis lány a galambját
Tisza partján várja.

Várja a szép halász-legényt,
Kérő szóval hívja;
De hiába, Tisza ágya
Lett annak a sirja.

Szőke kis lány nap-nap után
Ki-kijár a partra.
El-elnézi, hogy a sok hab
Egymást üzi, hajtja.

S a galambját, barna legényt
Egyre várja, hívja.
Mig egyszer csak ő neki is
Tisza lett a sirja . . .

F E L E J T É S.

Volt nékem egy kedves barátom
Szelid, halvány, csendes fiu;
Szeretett hön egy szöke kis lányt,
Azért volt szomorú.

A szöke kis lány hitegette,
Oszd' elhagyá őt hűtlenül,
«Jól tette, — mondta rá barátom —
Jobb nékem egyedül.»

«Igaza van; mit is szeressen
Egy magamfajta trubadurt,
Ki sóhajtozni tud csupán és
Verni lantján a hurt.»

«Igaza van; mit is szeressen
Ily halavány, kopott legényt.
Manapság már csak nyomtatásban
Találni a regényt.»

«Neki a pompa ideálja
És én csak szívem adhatom.
Ő palotát óhajt lakásul,
Nekem meg nincs lakom.»

«Igaza van, hogy elfelejtett,
Oh, jól tévé, hogy elhagyott.
Felejttem én is őt, most bármi
Boldogtalan vagyok.»

Igy szólt az én halvány barátom
S igyekezett felejtteni.
A kedvesnek nevét az ajkán
Sohsem ejtette ki.

Egyszer ott lelték meg a földön
Átlőtt, véres kebellet őt . . .
A szőke ideálja tartá
Aznapi az esküvőt.

T Ö R T É N E T.

Az esti szellő játszik a légben
A fák felett.
Ingatja lágyan, suttogva szépen
A levelet.
A kertre már az alkony homálya
Van szétterülve.
Suttognak halkán egy ifju s lányka
Lugasban ülve.

«Szeretsz-é engem, — az ifju kérdi —
Hűn, igazán?»
«Igen, szeretlek! — s csókkal kíséri
A szót a lány.
«Megörzöd hiven a szived nékem,
Mig visszatérek?»
Felel a lányka: «Tied az régen
S az lesz mig élek!»

A kertre lassan jobban leszállott
Az alkonyat.
Harmat öntözte a fűt, virágot
S a lombokat.
Elment az ifju égő könnyekkel
A két szemében;
De bizva hiven, erős reménynyel
Ifju szívében.

* * *

Sűrű erdőknek lehúllt a lombja,
Eljött a tél.
A havas fák közt búsan zokogva
Fütyölt a szél;
Mint hogyha zúgna átok-beszédet
A hitszegőre . . .
Szól a harangszó, hiva a népet
Vig esküvőre.

Fényes a násznép s a szép menyasszonyt
Úgy nézi mind.
Szeméből látni a boldogságot,
Ha széttekint.

A régi kedves emléke nála
Már semmivé lett.
Siet nyugtatni, ha néha bántja
A lelkiismeret:

«Feledett ő már, hisz a távolból
Egy sort sem irt.
Ígaz se volt tán a búcsúzóból,
Hogy fájva sirt.»
Vagy hogy ha sirt is: tettetés volt az,
Oh, most már érzi!
Hiba volt tőle, hogy megcsókolta
És úgy hitt neki!

És ugyanekkor messzi távolban
Folyik a vér.
Borítva végig hős fiuktól van
A csatatér.
A sűrű füstben bömböl az ágyu
Ropog a puska.
Harcolnak bátran — köztük az ifju —
Halálba futva.

S szövö a tervet, hogy majd dicsően,
Ha visszatér . . .
De lövés éri s szivéből bőven
Ömlik a vér . . .
A lány nevével tán éppen akkor
Hal meg a sebben,
Mikor ott távol, a lány ajkáról
Az eskü lebben! . . .

M E S E.

Járta egy ember a világot,
Kereste hõn a boldogságot,
Szünetlenül, nappal meg éjjel,
Kutatta hõn,
Kereste lázas szenvedélylyel.

Bejárt miatta sikot, erdõt,
Lába alatt hagyván a felhõt;
Az égbe nyuló bércek ormán
Kutatta hõn,
Kereste mindenütt, egyformán.

Leszált elrejtett völgy ölébe;
Pihent pyramisok tövébe';
Hallgatta tengerek zugását
S a madarak
Szerelmes, édes dalolását.

Próbált szeretni lázzal, hévvel;
Örülten, égő szenvedélylyel;
De nem tudott! De boldogságot
E földön át
Csak nem talált, sehol se látott.

És kezdte hinni, hogy az élet
Nem nyujt csak bü- s baj-keveréket
S a boldogság csak pár afféle
Poéta-fej
Ábrándos, képzelt érzeményc.

— «A boldogság csak túl a léten,
A föld alatt, a sir ölében
Található majd fel örökre.»
Gondolta ő
S fegyvert fogott: magát megölte.

S most nem tudom, hogy, lent a sirban,
Az emberünk hogy és miként van.
Fellelte-é a boldogságot,
A mely után
Itt fent, a földön úgy sóvárgott?

De éjjel, mikor a hold feljő :

Sóhajt bocsát az esti szellő

S míg sirján a virágot költi :

Ez a sóhaj

Ugy tetszik, hogy a sirból jön ki! . . .

A SZINÉZSNŐ.

Boldogsággal, kedvvel játszott naponta,
Mig ifju volt a fényes szinpadon.
De az idő lassan homályba vonta
S belepte szívét csendes fájdalom.
Mi maradt a dicsőség mámorából?
Kérdi gyakorta, s jő a felelet:
Néhány kis fürt a régi, dus hajából
S pár száraz koszoru az ágy felett.

Hová lett szép szemének régi fénye?
Hová, hová is lett az ifjuság?
Hogy felkapta egykor a sors szeszélye
S ime már elfeledte a világ!
Nevét egykor mily lelkesülten zengték
S lábához hogy repült a koszoru.
Egy-egy mosolyát hő imádók lesték
És élte most magányos, szomoru.

Hová lettek a napsugáros álmok,
Melyekkel a jövődöt megszövé?
Eltűntek mind, mint foszló déli-bábok,
Csak a kopár való maradt övé.
Nincs nyugta, álma mardosó sebétül.
Kisérteni eljár az ifjukur.
Multját siratva, napról-napra vénül
És beköszönt hozzája a nyomor.

Lassanként mindenét zálogba rakja,
Ékszer és butort szép egymásután.
S mikor fejét már nincs hová lehajtsa,
Elül egy helyben órákig bután.
Kötélt sodor végül a szalmazsákból
S bucsutlan itt hagyja az életet;
Kivették részük végső sóhajából
A száraz koszoruk, az ágy felett . . .

RÉGEN TÖRTÉNT...

Régen történt. Iczy-piczi
Kis leányka voltam.
Kis hugommal bá buzgatva,
Játsztam a homokban.
A babának kis palotát
Építettünk sárból
S alig tudtunk elválni e
Nagyszerű munkától.

Szép tervekkel feküvénk le
Este kis ágyunkba.
Tündér lakta aranyvárnak
Képzeltük álmunkba',
S reggel, mikor kiszaladtunk
Folytatni a várat :
Széttiporta, rombadűté
Valamelyik állat.

Kis hugommal e nagy káron
Keservesen sirtunk.
Mebékülni, elhallgatni
Alíg, alig birtunk,
Csak a mikor édes anyánk,
Vigasztaló szóval,
Telerakta kötényünket
Almával, dióval.

Azóta már nagyra nőttünk.
Elmultak az évek.
Az eszünkbe régi emlék
Csak nagynéha téved.
A babáink rég pihennek
Lom közt a padláson,
De még most is építgetünk
Holmi homokváron.

Igaz, hogy már nem a porban,
Csak úgy képzeletben,
A legtöbbje délibábként
Szépen tova lebben;

Avagy gyöngé homokvárként
Omlik szét a porba :
Egymásután semmisül meg
Mindegyikök sorba'.

Most is, most is megsiratjuk
Várunk ledülését,
Szép álmaink, légváraink
Megsemmisülését.
Most is, most is mellettünk áll,
Megóvó kezekkel,
Édes anyánk, édes apánk
Forró szeretettel.

Jó Istenem : áldd meg, kérünk
Életük folyását !
Búnak, bajnak, szenvedésnek
A színét se lássák !
Boldog legyen, vidám legyen
Minden napjuk, éjjük,
Még a nap is fényesebben
Ragyogjon feléjük !

I D Y L L.

Hűvös erdő árnya, lombja
Nyugalomba ringat.
Enyhe szellő, lágy sóhajjal
Falevelet ingat.

Leheverek egy diófa
Hűvös árnyékába
S gyönyörködöm két kis lepke
Vidám játékába.

Erdő alá, a mezőre
Sokáig elnézek.
Barna legény, deli legény
Kaszálja a rétet.

És amodébb szőke kis lány
Szorgalmasan gyűjti,
S a legényhez néha, néha
Kacsintását küldi.

Érdeklődve, gyönyörködve
Nézegetem őket
S észre veszem, hogy gyakorta
Tartnak pihenőket.

És ha ilyen pihenőben
Egy pár jó szót váltanak :
Vidám kedvvel, új erővel
Fognak a munkának.

Lassan, lassan alkonyodik ;
Megnyúlik az árnyék,
Haza felé int az idő,
Pedig még én várnék !

Barna legény, szőke kis lány
Most össze kerülnek,
Patak parton, fűzfa alá
Egymás mellé ülnek.

Barna legény, szőke kis lány
Derekát átfonja . . .
Bizalmasan sug felettük
Csonka fűzfa lombja.

Nézem őket erdő szélről,
Gyönyörködve nézem :
Szerelmes, hő pillantásuk
Szinte látni vélem.

És a mikor kéz a kézben
Hazafelé mennek :
Olyan édes, mégis fájó
Érzés a szívemnek . . .

NYÁRON TÖRTÉNT.

Nyáron történt. Kint, a Malomkertben jártam,
Egy fiatal, boldog, szerelmespárt láttam.
Leültek egy vastag, vén nyárfa tövébe,
Ezüst színü levél hullt a lány ölébe.
Az ifju elkérte, tárczájába tette,
Szíve felett soká hiven melengette.
Mindennap megnézte s úgy gondolt a lányra,
Hűn égett szívében a szerelem lángja . . .

Jött az ősz és elmúlt a madárdalos nyár,
Pusztá lett a zöld kert, benne senkisésem jár.
Kopaszan merednek mind az öreg nyárfák,
Rezgő lombjuk nélkül olyan búsak, árvák.
Ott bent, a városban csendül a harangszó,
Tiszta, ezüst hangja a kertig kihangzó.
Esküvőre szólal, boldogságot hirdet,
Most köt a pap össze két szerető szívet.

Én is ott bent voltam az Isten házában,
Az ifju is ott állt sütét gyász ruhában.
Egy száraz falevél kivett a zsebéből,
Ellökte, rálépett s köny jött a szeméből .

M E L E G B E N .

Virágon, bokron, fákon,
Ragyog a nyári nap,
Ellent nem állhat semmi
Forró sugárinak.

Lombot, fűvet, virágot
Lankaszt forró heve.
Szép fejét a rózsám is
Bágyadtan hajtja le.

Hűs, lombos kis ligetben
Keresünk enyhelyet.
És ő vállamra hajtja
Azt az édes fejet.

És suttogunk egymásnak
Szerelmes szavakat;
Mint az a kis madár-pár
Az árnyas lomb alatt.

A szívünkre is hõn süt
Egy égetõ sugár,
A szívünk is egy égõ,
Meleg sugáru nyár.

Melegen sugárzó nap
Benne a szerelem
S egy ritka, szép virágot:
B o l d o g s á g o t terem.

V Á L T O Z U N K.

I.

Tizenhat éves volt a lányka.
Akkor vitték az első bálba.
Mamája volt a gardedám,
Pirulva lépdelt oldalán.

A bálterembe, hogy beléptek,
Körülfogák az ifjak, szépek
S mielőtt félve szétekint:
Beirva már tánczrendje mind.

A sok közül egyet sem ismer,
Még rájok nézni is alig mer,
Hiába sugja a mama:
«— Csak bátran; ne légy oly baba»

Az ifjak közül egy kiválik,
Nem ér a lányka csak válláig.
Göndör a haja és deli,
És oly szépen beszél neki.

Dicséri hogy mi szép a szája,
(Ugy : hogy ne hallja a mamája)
S a két szeme mily nagy, setét
És megszorítja kis kezét.

Aztán ragadja tánczba hévvel,
Kábitja lángoló beszéddel
S a lányka lassan bátorabb . . .
Igy lesz a szivecskéje rab.

Végre az ifju kabátjára.
Kerül a lányka ibolyája :
Saját kezével tüzte fel
S a csók elől sem kapta el . .

II.

Huszonhat éves már a lányka
Volt számtalan sok multságba . .
Bálon, estélyen, pikniken
Gazdag férjet keres hiven.

Már csak egy álomként tűnik fel,
Mikor tizenhatéves szívvvel
Először lépett ide be ;
S oly félve vert a kis szíve.

Most már fáradtan, festett arczczal,
Mélyen kívágott mellel, karral
Fogadja el a bókokat,
Mit rája szór a léha had.

Unottan megy, ha tánczra kérik,
El sem pirul, a mint dicsérik
Pirosló ajkát, szép szemét,
Vagy csókolják a kis kezét.

Mosolyait csak annak tartja,
Ki gazdag s van szép hivatalba,
Legyen kopasz bár és öreg:
Semmi az, csak foghassa meg . . .

A sok közül egy im, kíválik,
Nem ér a lány neki csak vállig
Göndör a haja és deli
S oly félénken beszél neki.

Szerelmét oly esengve kéri,
Nélküle semmi kedve élni
Vagyona nincs csak hű szive;
Oh, és oly boldog lesz vele.

A lány nagy büszkén végig nézi.
Mily ostobákat mond az néki!
Szive fagyos, kiélt, üres:
Ő csak egy «jó pártit» keres . . .

SZAVALÁS ELŐTT.

— Monolog. Ajánlva hugomnak. —

Tisztelt közönség!

Mily dicsőség:

Szavalni kértek engemet!
Én elfogadtam, bárha tudtam,
Hogy lázam lesz s szavam remeg,
De e tudatnál csábítóbb volt,
Hogy végre szerepelhetek,
S hogy szavalásomért talán még
Meg is tapsolnak engemet.
Mire majd én szerény mosolylyal
Szépen és fessül bókolok
És jönnek majd a gratulánsok!
Oh ez igen kedves dolog.
S az udvarias szerkesztő ur
A helyi lapba kiteszen,
Hol szavalásomra, tudom, hogy
Egy kis dicséret is lesz.
És mindig az járt az eszemben,
Sikerül-e a szavalat?
Vajjon nem lesz-e lámpa-lázam

A deklamáció alatt?
Elébe álltam a tükörnek
És próbáltam a helyzetet,
Miként fogok én állni, hogyha
A szavalatra kimegyek?
Aprókat lépek és mosolygva,
Főhajtva nézek szerteszét
És megfigyelem alattomban
Tetszés, vagy nem-tetszés neszét.
Aztán szavalok bátran, szépen,
(Gesztikulálni is lehet.)
Tudom, oly csend lesz körülöttem,
Hogy hallatszik a lehelet.
És mindig ez járt az eszemben,
Szidott is mama eleget;
Mert szórakozott lettem szörnyen,
Mint csak egy kis hiu lehet.
Túltettem szórakozottságban
Bagolyházy prefesszoron,
Aki a matematikára
Tanított minket egykoron;
S a ki, mivel a lyceumban
Fiukat is tanítgatott,

Szórakozottságában minket,
Uraim-nak szólíttatott.
Mindent fonákul, rosszul tettem,
A mit csak reám biztanak.
Mamuskám egyszer így fakadt ki:
«Szent Isten! csak nem vagy te vak!»
Vak nem voltam, csak szörnyű módon
És borzasztón szórakozott.
Oh, nékem ez a kis szavalás,
De mennyi bajt is okozott.
Reggel hajam — példa okáért —
Ruha kefével fésülém.
S homlokomat a sütő-vassal
Iszonyu módon megsütém.
Levesemet villával ettem
És kanállal a pecsenyét,
A konyhában az alma-kohra
Czukorpor helyett sót tevék.
S mikor mama a boltba küldött,
Hogy vegyek egy vég szalagot,
Magam sem tudom, hogy történt; de
Hoztam neki — czipő-lagot.
És azután mindennapos volt,

Hogy felfordult a poharam
És zavaromban az öcsémnek
Könyörögtem: »*pardon, uram!*«
Habár a víz nem őt, de inkább
Az Elemért öntötte le,
A ki jogász és kosztos nálunk,
— Már ki is békültem vele.
De ez még semmi, ez még hagyján,
Történt még ennél is nagyobb!
Az emlékére, im szememben,
Tekintsék csak meg: köny ragyog.
Hát így volt ez a szörnyü pechem,
(Alig tudom elmondani!
Örökké, egész életemben
Fog ez a dolog bántani!)
Tehát a szép, az édes Bandi
Egy délelőtt vizitre jött.
A mint szokás (oh, bár ne lenne!)
Tizenkettőkor délelőtt.
Egy darabig csak diskurálunk,
Azután snapszért szaladok
S egy teletöltött kis pohárkát,
Bájos mosolylyal átadok.

Fel is hajtotta ő, a kedves,
Egy röpké pillantás alatt,
S a másik perczben — oh, mi szörnyű! —
Köszönés nélkül elszaladt!
Én és mama rossz sejtelemmel
Kaptunk a snapszos üvegért:
Olaj volt benne, ó, *olaj* volt!
Ki kárpótol e szégyenért!
Hogy éppen ő vele esett meg:
Oh, ezt meg nem bocsáthatom;
Ezek után az édes Bandit
Tudom, többé nem láthatom!
Ha látom is, tudom, hogy nem fog
Köszönni ezután nekem,
Pedig erre a szép estére
Neki adtam egy négyesem
S most mással kell majd végig járnom
A másodikat, fájdalom!
De ígérem, hogy az övé lesz
Benne minden gondolatom! —

Oh mélyen tisztelt, szép közönség,
Látják, hogy mennyi baj alatt

Készült el az önök számára
Általam ez a szavalat.
Bocsássák hát meg, hogyha benne
Itt-ott egy kis gixer leszen
S a sok pechemre kárpótlásul
Kérek pardont adni nekem. —
S ha ezenfelül még akadna
Egy jó lélek önök között,
Ki Bandi helyett tánczoltatna:
Készen várom — csak jöjjön — őt. —

A KURUCZ-AKNA.

(Rónaszéki népmonda.)

Máramarosnak sok a völgye
S égig nyuló bércze,
Gyönyörködtet erdők, hegyek
Változatos képe
Égbe nyuló bérczek ormán
Megpihen a felhő;
Lombok között szép regéket
Énekel a szellő.

Szól a rege várromokról
S ősi dicsőségről,
A mikor még zászló lengett
Várak tetejéről.
Zászló lengett, kürt rivalgott
Harczi daliáknak
S egyre-másra érkezett a
Híre a csatáknak.

Most pedig már néma csend van,
A harczy zaj helyett.
Szederinda, zöld futóka
Vonta be a helyet.
Összeomlott vártornyokban
Vércse, bagoly fészkel;
Le van győzve, hiába is
Daczolt annyi vészszel.

De az ének most az egyszer
Nem várakról szólal,
A bányákról, melyek telve
Dusgazdagon sóval.
Rónaszéki áldott bányák
Kincsek a felföldön!
Tollamra most Kurucz-akna
Történetét öltöm.

Gyönyörű szép, vadregényes
Rónaszék vidéke.
Köröskörül sűrű erdők
Nyulnak fel az égbe.

Fehér házak zöld lomb közül,
Ki-ki kandikálnak
S emelik a szépségét e
Bájos kis világnak.

El van rejtve erdők közé
S nincs több utja egynél.
Ugyan arra kell kijönnöd,
A merre bementél.
Egy egész kis paradicsom,
Boldog is a népe;
Falujáért e világon
Másat nem cserélne!

Vasárnapon szünetelnek
Ifiak és vének,
Elmulatnak, ünnepelnek,
Szól muzsika, ének.
És ilyenkor regét mondnak
Vén sóvágók néha,
Hogy okuljon a fiatal,
Ki könnyelmű, léha.

Egy ilyentől tudom én is,
A mit most elmondok.
Öreg volt már, megviselték
Az élet, a gondok.
Hallva tőle : feljegyezem
Okulhat belőle
Más ember is, a ki kapzsi,
Hitetlen és dőre.

Rákóczy Ferencz uralta
Egykor Rónaszéket;
(— Kezdte ez az öreg munkás
Ekkép a beszédet. —)
Akkor is csak ilyen szép volt
Rónaszék vidéke.
Köröskörül erdők nyultak
Akkor is az égbe.

Kurucz-aknát nevezték még
Rákóczy-aknának,
Róla, ki oly hű gyermeke
Volt e szép hazának;

Kinek nevét emlegeti
A felnőtt s a gyermek
S kit e honban, míg magyar él
Mindenütt ismernek.

Sok baja volt mindenfelé,
Megszorult a pénzben
S úgy segített a bányában
Dolgozgató népen,
Hogy pénz helyett közöttük szét
Élelmiszert osztott:
Kenyeret, hust, ruhaneműt
S más szükséges kosztot.

De, hogy mégis ne érezzék
Pénznek se hiányát:
Nyitva hagyta szombat-éjjel
Számukra a bányát,
Hogy a mennyit vasárnapi
Harangszóig vágnak:
Az övék lesz, eladhatják
Pénzért a világnak.

Szászok lakták akkortájban
Végig Rónaszéket,
Hordva a természetükben
Jó nagy fösvényiséget.
Erre a szép engedélyre
Vérszemet kapának
S igyekezett kiaknázni
Mindegyik magának.

Áldott, fehér volt akkor a
Kurucz-akna sója.
Szivesen is cserélték be
Krajczárra, bankóra.
Nem csoda, ha a sok szásznak,
Birvágya felébredt
S igyekeztek beszerezni
Mind több mennyiséget.

Lementek egy szombat-éjjel
És reggelig vágtak,
S nem jöttek fel hívására
A harang szavának.

Bekiáltak : «Jöjjenek fel !»

De nem felelt senki :

A nép az új harangszóra

Sem akart felmenni.

Leküldték a főnököt is,

Ki a népet kérte ;

De a feldühödött szászok

Legyilkolták érte.

És csak vágták, tovább vágták

Kurucz-akna sóját,

Nem hallgatva a harangnak

Híva intő szóját.

A harmadik harangszóra

Összedőlt a bánya

S a háromszáz kapzsi szásznak

Ott halt mindahánya !

Kurucz-akna egy mély tó lett,

Hang se jött belőle !

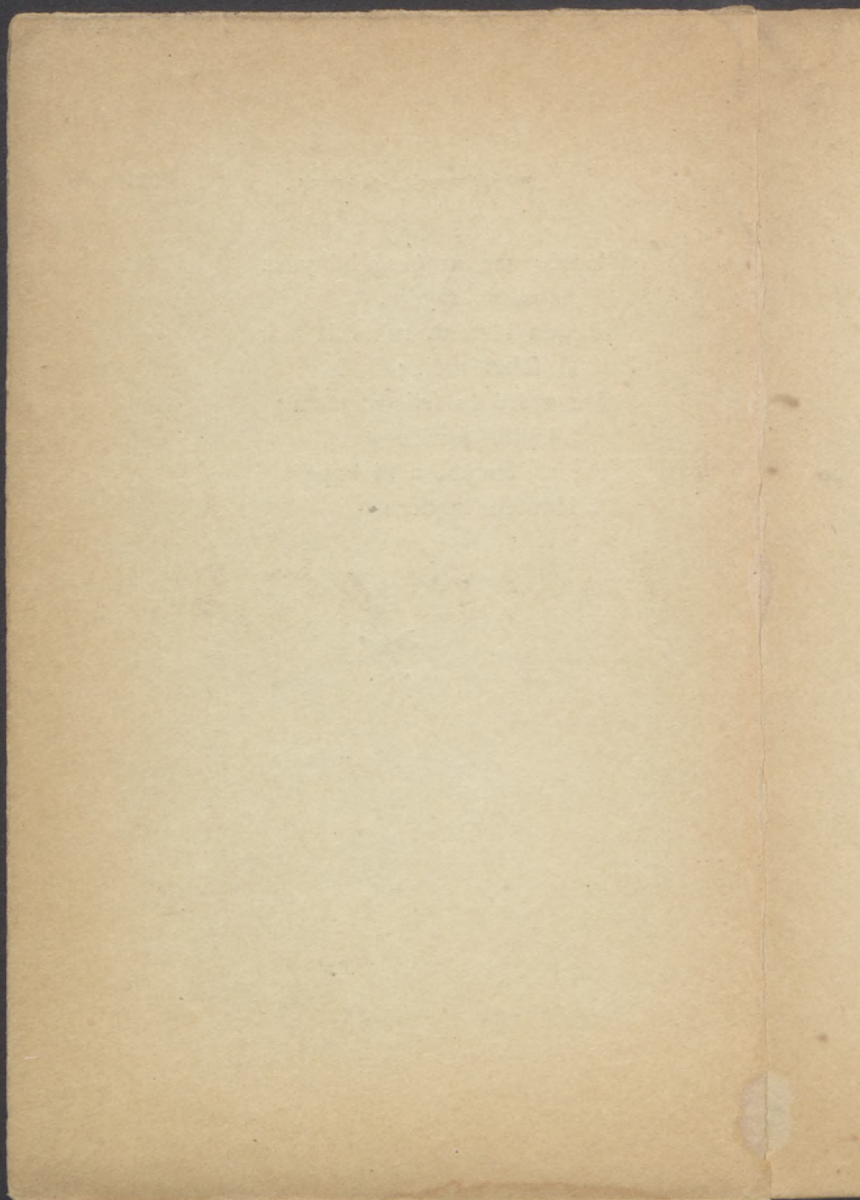
A sok özvegy, a sok árva

Sirva szólt felőle . . .

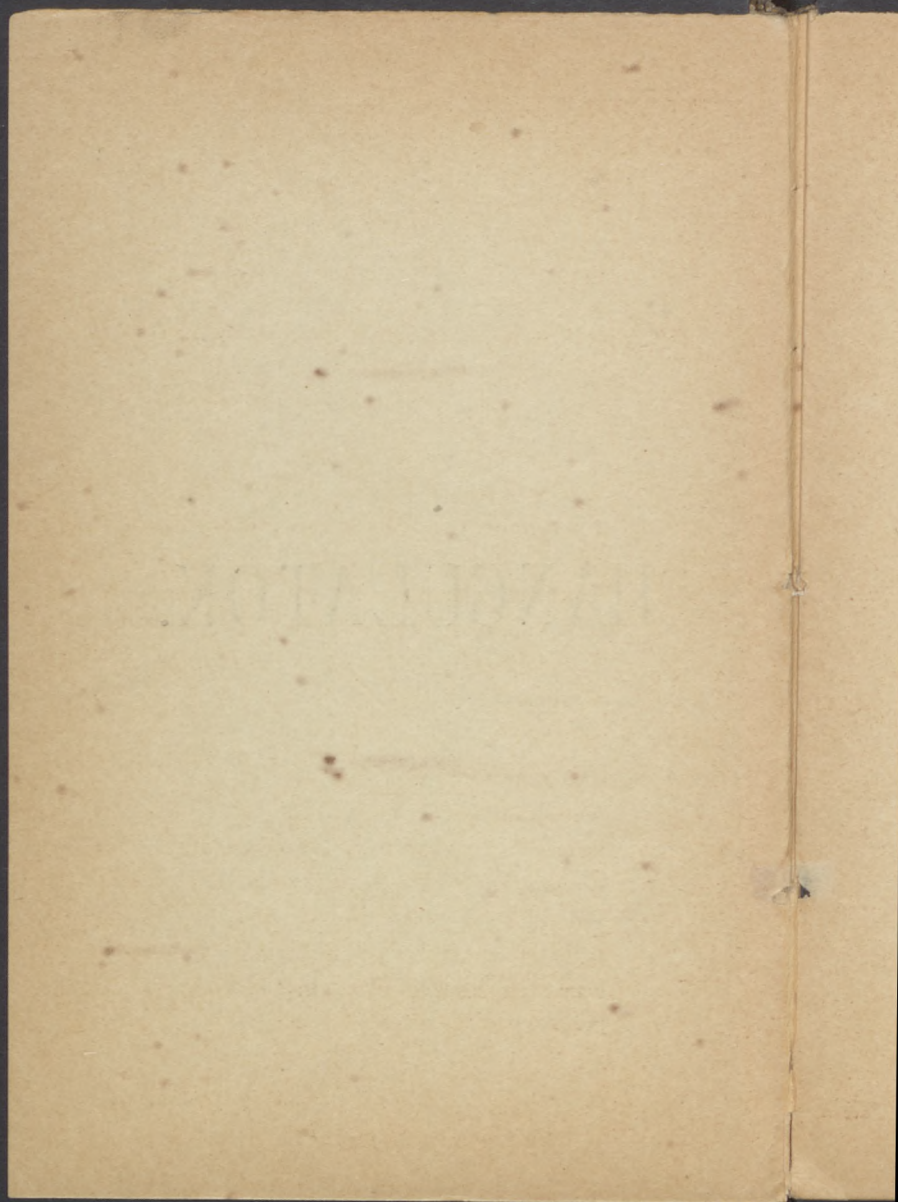
Eddig van az öreg bányász
Szomoru regéje.
Régen történt, ráborult már
A feledés éje;
De azért én feljegyeztem :
Okuljon jövőre
Az az ember, a ki kapzsi,
Hiteten és dőre.

HANGULATOK.

UNOKAHUGOM KARÁCSONYFÁJA
ALATT.

A fényes fa alatt körültem
Sok jó barát s kedves rokon,
S eszembe jut: miként örültem
Én is e fának egykoron!
Hogy tapsoltam, hogy mosolyogtam
A sok babán, játékszeren
S ugráltam én is, mint te mostan —
Ne vess, örülj csak édesem!

Elnézem kedves arczocskádat
A boldogságtól, hogy ragyog,
Fényes szemed', mosolygó szádat,
És magam is boldog vagyok,
És ajkamról mégis sóhaj száll,
A hogy eszembe jut nekem:
Bár csak mindig ilyen maradnál!
Ne vess, örülj csak kedvesem.

Használd az órát, tün az élet,
Örülj, neved, csak mig lehet :
Elfásul benned majd a lélek,
Ha ismered az életet.
Ily őszintén nem fogsz te mindig
Örvendeni, szép gyermekem,
Ha szivedet bajok behintik . . .
Neved, örülj csak kedvesem.

Eszembe jut — s úgy fáj a lelkem —
Hányan vannak e szent napon
Kis gyermekek, kik bútól telten
Fáznak és éheznek nagyon !
Karácsony-estén kis szobájuk
Pusztán marad és hidegen
S tán egy falat sem éri szájuk . . .
Neved, örülj csak kedvesem !

Két kis kezéd, mikor lefekszel,
Tedd össze szépen, angyalom !
Kérdd Jézuskát kicsiny sziveddel
Azokért, kik fáznak nagyon.

Gyermek szived forró imája
Eljut az égbe, kedvesem;
Segit mindnyájunk Jézuskája
A sok szegény kis gyermeven!

U J É V R E.

Multak a percek csendesen
És újra itt az új esztendő.
Nem áll meg az idő sosem
Mult lesz a ma, s ma a jövő.
Nincs benne semmi feltűnő
Oly megszokott dolog ez nálunk
S még is, ha egy év újra jő :
Belőle oly hű-hót csinálunk.

Egymásnak hön kiváogatunk
«Nagyon sok boldog új esztendőt!»
S csak a szokásnak hódolunk,
Ha «szépnek látjuk a jövőt!»
De vajh, van-e köztünk olyan,
Kin e kívánság teljesülne?
S éltünk-e már oly boldogan,
Mint rákivánták azt fejünkre?

Oh, hányszor megcsalatkozánk,
Hogyha jobbnak hittük az ujat!
Sokszor több bút hozott reánk
És vissza kívántuk a multat.
Szívünk mégis csak hitt, remélt
S remélni fog, a mig csak élünk!
Minő sötét is vón a lét;
Ha nem lenne már mit remélnünk.

Boldogság nélkül élhetünk,
De remény nélkül nincsen élet!
Jó hát, ha úgy örvedezünk
És szebbnek hisszük az újévet!
Építsük csak továbbra is
Képzeletünkben a jövődöt
S aztán: kívánjunk másnak is
«Nagyon sok boldog ujlesztendőt!»

LÁSZLÓ FŐHERCZEG HALÁLÁRA.

† 1895. szeptember 6.

Az őszi szélben huzzák a harangot,
Egy deli ifjut búcsuztat, sirat.
A sorstól nyert jó szívet, magasrangot,
S mégis ifján halt végzete miatt.
Akit szerettünk, elvált tőlünk végkép,
És ma már alszik némán, csöndesen . . .
Koporsójának sötét, gyászos éjét
Nem űzi el a nemzet könye sem.

Együtt hullt le a sárguló levéllel,
De ő már nem lát többé szép tavaszt;
Összevegyül jajjunk az őszi széllel,
S elhordja messze a fájo panaszt.
Miért is jő az ifju sziv világra
Olyan korán hervasztó dér, fagyás?
Ott áldozatnak az ősz sok virága,
Csak a bimbót ne érje hervadás! . . .

Tépjük le mind, mind az őszi virágot,
Koporsójára küldjük mindet el;
Hadd földjék azt a szép remény-világot
Melynek tanyája volt e holt kebel.
Oh, ő csak alszik, mitsem tudva arról,
Hogy mily nagy érette a fájdalom!
Hogy egy országban sok millió ajkról
Száll fel az égre fájó siralom!

Az őszi szélben zúgnak a harangok.
Hordja a hangokat az őszi szél.
A sárguló fák hallgatják a hangot
És lombjaiknak bús sóhaja kél.
Azok is sírnak! Megsiratja minden,
Kit oly nagyon korán ért a halál . . . :
Sirassuk csak! Őszinte könyeinkben
A szülők szive tán enyhet talál.

SZŐLŐ-HEGYEN.

— Nagy-Szöllősen. —

Itt állok mélán az arany-fürtös
Szőlő-hegyen,
Gyönyörködöm a bájos vidéken
S szép helyeken.

A száraz őszi szél néha-néha
Át-átsuhan,
Azért a tájnak még most is édes
Bübája van.

Keleten, messze, kék hegyek nyulnak,
Ott lakom én,
Ahol a felhők meg-megpihennek
A bércz fején :

Hol sűrű erdők visszhangozzák a
Madár danát
S az enyhe szellő lágy sohajjal fut
A lombon át.

Van itt is erdő, van itt is szellő
És szép vidék,
Ha itt születtem volna : legjobban
Ez tetszenék.

De ott minálunk sűrűbb az erdő
S a hegy nagyobb.
A bércz fején még nyár közepén is
Friss hó ragyog . . .

Hanem minálunk nem terem meg e
Fürtös arany,
A mivel itten az egész hegyhát
Ültetve van :

A miből lesz a bú-, gond elűző
Tüzes ital;
A mitől frissebb a szív verése
S zengőbb a dal! . . .

Kedves kis hely, itt az Ugocsában!
Isten veled!
Mi elmegyünk bár, de szívünk téged
Sohsem feled!

És visszatérünk, el-elzónázunk
Még ide mi!
Lankadt kedvünket, fájo szivünket
Deríteni.

F E L T Á M A D Á S K O R.

Itt a tavasz meleg lehével ;
Rügyek fakadnak szerteszéjjel
A fákon és a bokrokon.
Mosolygó, fényes, hő sugárok
Ragyognak szét, a merre járok,
A réten és a dombokon.

Nézek a napsugáros égre,
A bárányfelhős enyhe kékre
S úgy örülök, mint senki más,
Hogy e napon tavasz sugárban,
Bóditó, édes illatárban
Feltámadott a Messiás !

Isten házába menjünk el mind
Lerázni lelkünkéről minden kint,
Kérjünk s nyerjünk bocsánatot.
Tőle, kinek értünk hullt vére
S jó szivek által sirba téve,
Harmadnapon feltámadott.

Madár felettem szerteszárnyal,
Dalló ajakkal, könnyü szárnyal:
Kis szíve annak is örül.
A fűben fényes harmatcseppek,
A napsugárban úgy remegnek,
Merre nézek körös-körül.

E szent napon, tavasz sugárban,
Bolyongva kint, az illatárban,
Hol minden fénylik és ragyog:
Szívem betölti édes érzet,
Nem mondhatom ki sem, mit érzek!..
Talán . . . talán . . . boldog vagyok!

SZ. SÁNDORKA EMLÉKE.

† 1895. április 9-én.

Hamar letört a sors az életfáról,
Hamar letört, te édes kis fiu!
Lehullottál mint a levél az ágról,
Hogyha az őszi szél reája fu.
Aludj csak szépen lent a föld ölében,
Az álmod csöndes, szép nyugodt legyen.
Virágok nyiljanak sirod tövében!
Aludj csak szépen ott lent, kedvesem.

Körülted a természet ébredése,
Madár dalol s a fán virág fakad,
De te nem hallod, fel nem ébredsz még se,
Csak alszol csöndben lent a föld alatt!
Nem költ fel a szülő, testvér siráma,
Nem költ fel téged többé semmisem! . .
Édes legyen szivednek siri álma,
Aludj csak ott lent szépen, kedvesem!

Szüldődnek oh, mennyi szép reménye
Szállott veled a sir ölébe le!
Valósulás helyett a sors szeszélye
Szívöket im: búval töltötte be!
Siratnak ők mérhetlen fájdalommal,
Nem ad nekik most enyhet semmisem;
Mert földve büszkeségök sirhalmossal!
Aludj csak ott lent szépen, kedvesem.

Születni, halni: ez az élet rendje,
Ki születik, meg is hal egykoron.
De hogyha ifjan száll a sirverembe:
Ez fáj nekünk, ez bánatos nagyon!
Sajnáljuk a virágot is, ha sorsa
Bimbó korában hervadás leszen!
Te is ifjan haltál meg, bimbó-korba'! . . .
Aludj csak ott lent szépen, kedvesem.

Gyógyítsa be az idő balzsamával
Szüldőd szíven a vérző sebet!
Emlékezet a béke angyalával
Együtt virasszon kis sirod felett!

Aludj csak szépen lent a föld ölében
Az álmod csöndes, szép, nyugodt legyen.
Feltámadásnak örök, szent hitében,
Aludj csak ott lent szépen, kedvesem !

OH NE FELEDJÜK!...

Virág, ha hervad s lehull a földre :

Ki bánja azt ?

Nő más helyette, mely ékesitse

Az új tavaszt.

Oh, ne feledjük, míg szívjuk kéjjel

Az illatot,

Hogy lábunk sok-sok ily kis virágnak

Porán tapod.

Ember, ha meghal, sok ezer egy nap :

Ki bánja azt,

Kiket legfeljebb rokonok síró

Szava maraszt ?

Oh, ne feledjük, míg ránk boldogság

Hő napja süt,

Hogy ugyanekkor végső órája

Mily soknak üt.

Az év, ha mulik s órái tünnek :

Ki bánja azt?

Az új esztendő egy szebb jövőben

Hitet fakaszt.

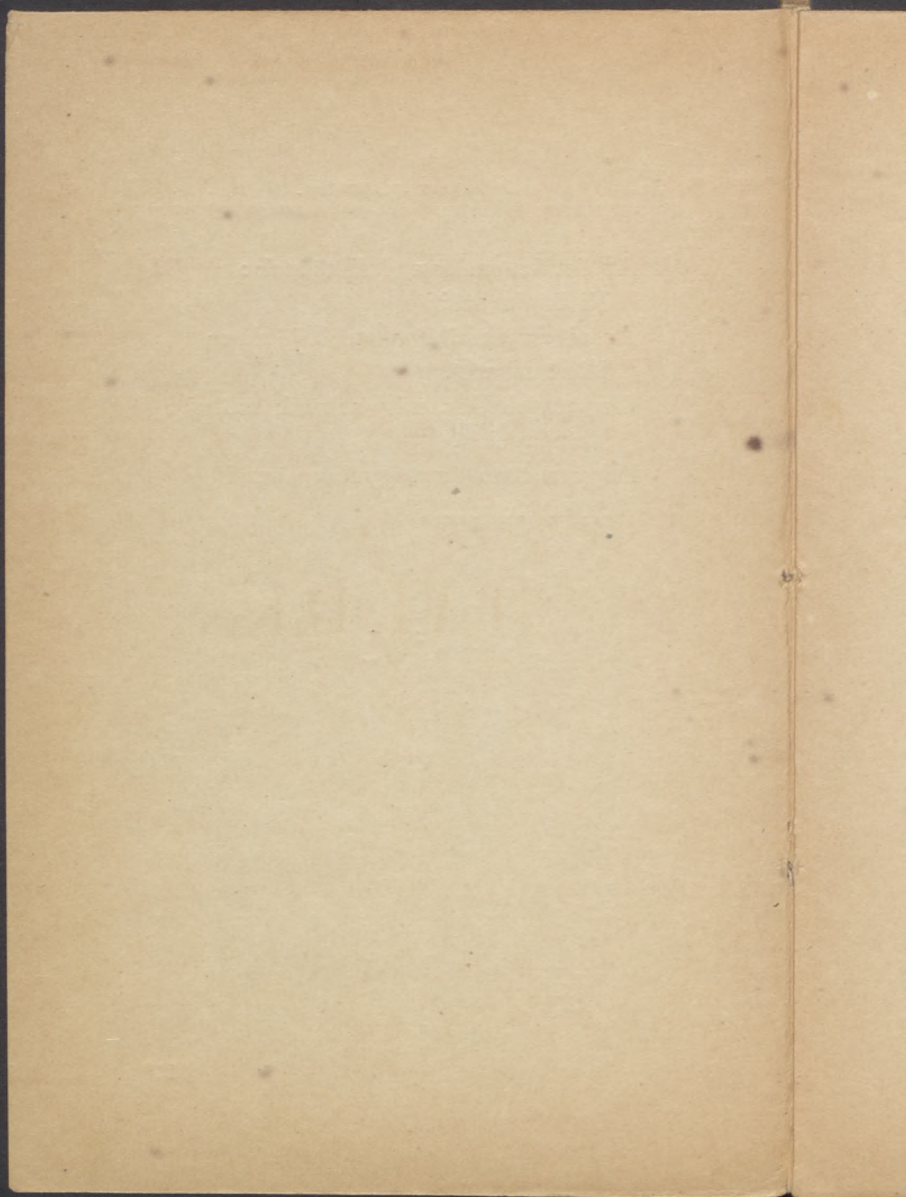
Oh, ne feledjük, míg szívünk sző új

Reményeket,

Hogy a tűnő év vágyaink közül

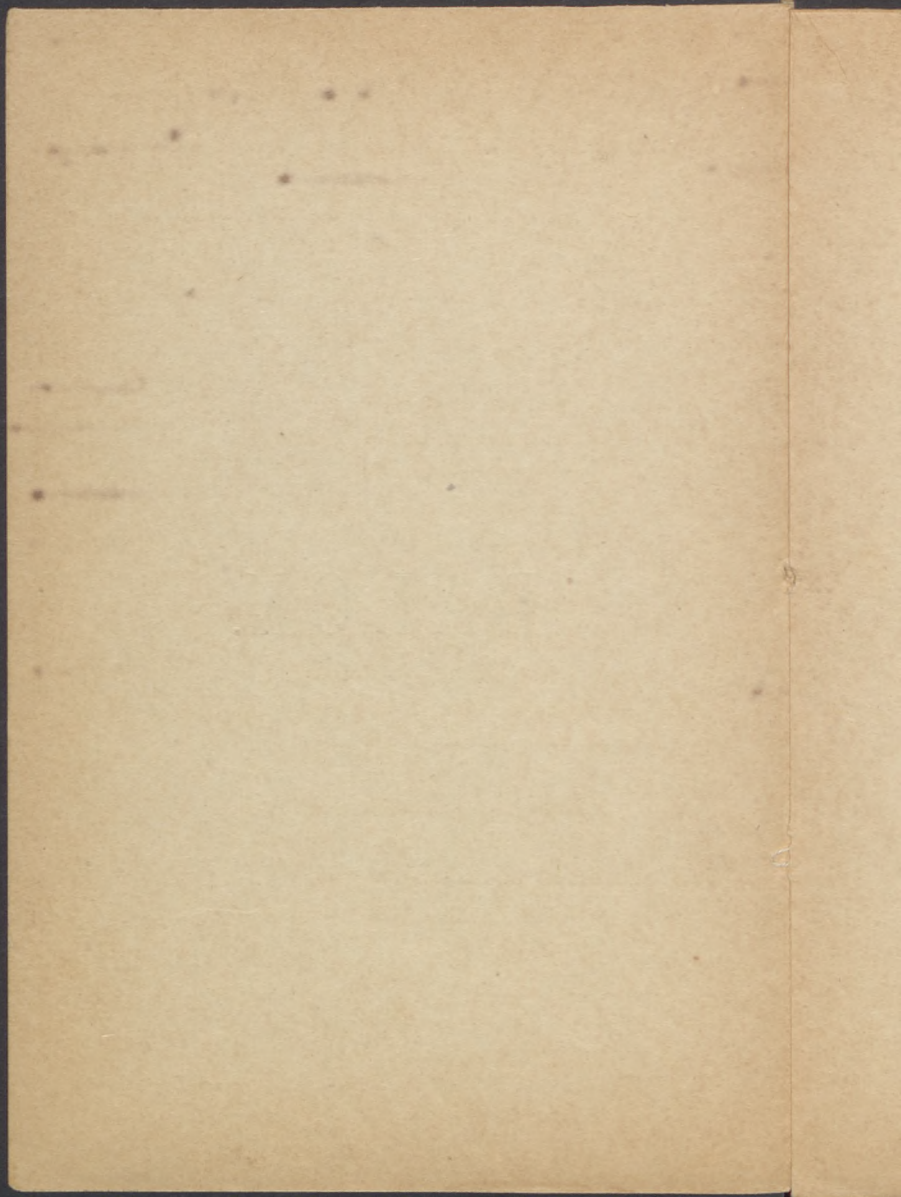
Sokat temet !

DALOK.

E S I K, E S I K . . .

Esik, esik, hull az eső,
Szememből is hull könnyeső;
Eső után vidul a táj,
De a szívem csak nem vidul,
Csak egyre fáj!

Fecske-madár erre repült,
Ereszünkön megtelepült,
S azt beszélte, csicseregte:
Mást szeretsz már, mást fogadtál
A szivedbe!

Barna legény, csalfa legény,
Érted lettem árva, szegény!
Érted fáj a szívem tája.
Csak a sir ad, csak a sir ad
Gyógyírt rája!

Z E N G Ő M A D Á R . . .

Zengő madár bokor alján dalolgat:
Visszajő a kedves rózsám maholnap,
Három évét becsülettel leróttá.
Én sem mentem más legényhez azóta.

Szüret után, ha az Isten akarja,
Engem ölel, értem munkál a karja.
Én leszek a dalogató kis madár,
Akihez a párja mindig visszajár.

HULL A LEVÉL . . .

Hull a levél, hull a fáról;
Sárgul a fű a réten.
De szívesen cserélnék én,
Ha lehetne cserélnem;
De szívesen lennék én is
Őszi hulló levélke,
Hogy hervadnék, hogy hullanék
Már le a föld ölébe . . .

Avagy lennék inkább én az
Ősz utolsó virága.
Barna babám, hűtlen babám
Talán akkor meglátna!
S feltűzné a kebelére
Az utolsó virágot . . . !
De könnyü is lenne akkor
Itt hagyni a világot . . . !

R Á Z Z A, R Á Z Z A . . .

Rázza, rázza az őszi szél a fákat
A míg rajtok hervadt levélt találhat;
De nyugalmat
A fa alatt
Sem találhat a levél,
Elfujja az őszi szél.

A búbanat én rólam is lerázott
Minden kicsi, minden öröm virágot;
Alig éltem
S már az éltem
Pusztá lett és szomorú,
Mint az őszi égború!

V É G I G N É Z E K . . .

Végig nézek a hervadó vidéken . .
A szívem is hervadozik már régen.
Hervadozó sárga levél életem;
Azzá tette a búbárat s szerelem.

Költözik a sok kis madár keletre
Lesz-é vajjon szívem viszontszeretve?
Lesz-é vajjon én nekem is tavaszom,
Vagy örökké boldogságom siratom? . .

Ide cigány, huzzad azt a hegedüt,
Huzz egy nótát, vidámat, ne keserűt.
Hadd vigadjon szegény szívem bújába'
S Ő ne tudja, hogy meghalok utána . . .

«MINEK IS VAN SZERELEM . . .»

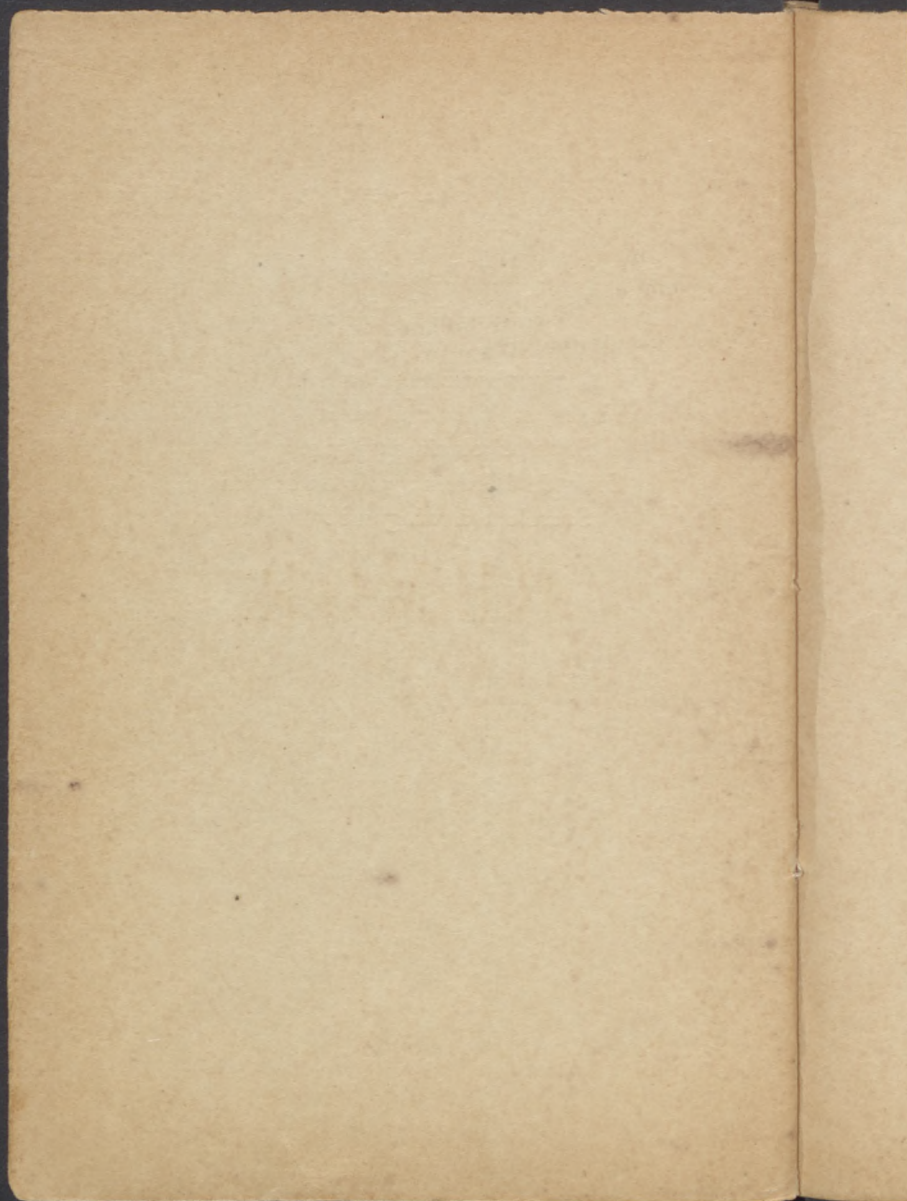
Fujja a szél ide-oda
Iza partján a lombot.
Ugy el nézek egy zokogó
Párja-vesztett galambot.
Rád gondolok s sirok én is
Hütlenné lett virágom!
Búsan kérdem: «Minek is van
Szerelem a világon.»

Hajtja a szél ide-oda
Iza partján a lombot.
Bús a szívem az örömről
S boldogságról lemondott,
A mióta elfeledtél
Barna babám virágom!
Búsan kérdem: «Minek is van
Szerelem a világon.»

Fujja a szél ide-oda
Iza partján a lombot.
Nem nézem már azt siró
Párja vesztett galambot.
Visszakerült már a párja
S turbékolnak az ágon.
Csak én kérdem: «Minek is van
Szerelem a világon?!

HUMOR.

.....

E L

J

S

V

U

«

F

H

U

ELKISÉREM, HA SZABAD.

Jogász-gyerek bakfisch mellett

Elvitorláz hidegen.

Szól a bakfisch: «Be fess fiu!»

S az visszanéz hirtelen.

Végigméri a leánykát,

Ki pedig most úgy szalad.

Utól éri s szól a jogász:

« — Elkisérem, ha szabad».

«Koroná»-ban ül a dijnok,

Huzatja a nótáját.

Fitogtatja hangos szóval

Egy néhány banknótáját.

Hajh, de hallja a szabója.

És a «Korona» alatt

Utól éri s szól nyájasan:

« — Elkisérem, ha szabad».

Csirketolvaj a piacon
Szerteszéjel pislogat.
András bácsi utcza sarkon
Nézi s ásit nagyokat.
Csirke-tolvaj enyves keze
Uri zsebbe beszalad.
De megcsipi s szól az András :
— «Elkisérem ha szabad».

I S T E N V E L E D !

Szerettem egyszer tisztán, mélyen,
Miként a fű a harmatot.
Hiába' volt, a szép legényke,
A kit szerettem, elhagyott.
Hiába' mondtam, hogyha elhagy,
Eldobom ezt az életet!
Nem hitte el a szép legényke,
Intett nekem: «Isten veled!»

Én, bárha szörnyen fáj a szívem,
Nem lőttem föbe magamat.
Kerestem egy más szép legénykét,
Hogy altassa fájdalmamat.
Ezt megtudá a hűtlen régi
S visszatért hozzám, hogy szeret;
Én büszkén hátat fordítottam,
És intettem: «Isten veled!»

IME, ITT A NÉVJEGYEM! . . .

Ha az ember gimnázista:
Fontos személy igazán;
Czvikker van az orra felett
S bajusz-kenőcs ajakán,
Igy kicsipve Miczikéhez
Fess-vizitre elmegyen,
S szól, miközben kezét csókol:
— Ime, itt a névjegyem!

Elmult már az ó-esztendő,
Itt van az új reggele;
Szegény városi lakónak
Van bezzeg most melege:
Mindenféle mesterember
B. u. é.-re elmegyen,
S szól, miközben tartja markát:
— Ime itt a névjegyem!

Fényben uszó bálteremben
Mámor árad szerteszét:
Adolár ur toporzékol,
Elpezsgözte az eszt.
És e közben Miki urnak
Tyukszemére rámegyen,
Erre, arra!... szól a két ur:
— Ime, itt a névjegyem!

Csirketolvaj holdas estén
Bemászik az ablakon,
De megcsipik s a szegénynek
Jaj, melege van nagyon.
Ám világért sem mutatja,
Sőt szól egész hidegen:
— Hogy tudják meg a nevemet,
Ime, itt a névjegyem!

FÉRFI TÖRTÉNETEK.

I.

Történt egyszer, hogy elsétált
Elöttem egy karcsu lányka,
Csak futólag láttam arczát
És a szívem lobbant lángra.

Kisérgettem óra-hosszant,
A mig végre megszólított,
Jaj, de csaknem hanyatt estem:
Szegény, szörnyen kancsalított!

II.

Lánykorodban ha rám vetéd
Ragyogó szép kék szemedet,
Mindig mondtam, hogy csak benne
Látom a csillagos eget!

Most is látom a szemedben
Az eget, ha reám nézel,
Hajh, de nem a csillagosat:
A villámlót, a dörgéssel!

III.

Ifju voltam, deli, kényes,
A mikor eljegyeztelek.
Legkivált a pipacs-piros
Kis ajkadért szerettelek.

Hogy is álmodhattam volna
Akkor olyat, én kedvesem,
Hogy piczi szád husz év múlva
Mint egy papucs, olyan leszen!

IV.

A mikor még benne voltunk
Az édes mézes hetekben,
Gyakran mentünk csólnakázni,
Te kormányzál, én eveztem,

Azóta már husz esztendő
Temetgettünk el a multba;
De te most is kormányozol
Csolnak helyett a — papucsba'!

V.

A mikor még kicsi voltam,
Gyakran mondta édes szülém:

«Meglássátok, e gyerekből
Még minisztert nevelek én!

Lett is nekem három czimem,
Jaj, de egyik sem miniszter:
Nyolcz gyerekes családapa;
Jó balek és rosz filiszter! . . .

EJNYE, EJNYE, MI DOLOG?!

Pénztáros ur a kasszába,
Belemarkol könyökig.
S ill' a berek, nádak, erek :
A tengeren átszökik.
Bankár ur a kassza előtt,
Száját tátva ácsorog.
S ennyit mond csak rémültében :
— Ejnye, ejnye, mi dolog?!

Szobaczigya, csinos, kényes,
A szobába belebeg.
«Eszem azt a piczi szádat, —
— Szól a jogász — csókolj meg !»
S átöleli, de pofont kap,
Hogy vele a föld forog,
S szól, mig arczát tapogatja :
— Ejnye, ejnye, mi dolog?!

Holdas estén szerenádoz
Egy ábrándos trubadur,
Szerelemről, boldogságról
Szól az ének, zeng a hur.
S im', egyszer csak nyíl' az ablak;
Papa-kézben bot forog . . .
Szól az ifju megugorva:
— Ejnye, ejnye, mi dolog?!

Szép menyecske unatkozik.
Férje csunya, férje vén,
De van a ki mulattassa:
Huszár-hadnagy, fess legény.
S egyszer, mikor ajk az ajkon
S szív a szíven ott dobog,
Jő a férj és szól ekképen:
— Ejnye, ejnye, mi dolog?!

TARTALOM.

ÉRZELMEK.

	Lap.
A dalaimból — — — — —	5
Oh, hát az én szívemre! — — — — —	6
Őszi ferőfény. — — — — —	8
Ezért . . . — — — — —	10
Az én barátom. — — — — —	11
Hull . . . — — — — —	13
Ideál. — — — — —	14
Nem kívánok. — — — — —	16
Vágyódás. — — — — —	17
Hó és napsugár. — — — — —	18
Télen. — — — — —	19
Táncziskolában. — — — — —	21
Elnézem . . . — — — — —	23
P. Ilonka nénémnek. — — — — —	24
Keresek egy szívet! — — — — —	25
Itt a tavasz — — — — —	27

	Lap.
Szeretnék . . . — — — — —	28
Tavaszi volt . . . — — — — —	29
Hajladozik . . . — — — — —	30
Látlak-e még? — — — — —	32
Szól a harang . . . — — — — —	34
Maholnap itt a nyár! — — — — —	35
Mulató-kertben. — — — — —	37
Vendéglőben. — — — — —	39
Az őszi szélben . . . — — — — —	40
Várom . . . — — — — —	43
Ha néha, néha . . . — — — — —	45
Álmodozás. — — — — —	47
Tavaszi-vágy. — — — — —	49
Egy régi dal. — — — — —	51
Borosi tavasz. — — — — —	53
Pünkösdi vasárnapján. — — — — —	56
Az a csillag . . . — — — — —	60
Kikeletkor. — — — — —	62
Tisza hídján. — — — — —	64
Eljön . . . — — — — —	65
Nyári délutánon. — — — — —	66
Mikor téged . . . — — — — —	68

	Lap.
A Malomkertben. — — — — —	69
Agusztusban. — — — — —	72
Sötét az ég . . . — — — — —	74
A Suliguliban. — — — — —	75
Tünődés. — — — — —	77
Itt ülök némán . . . — — — — —	79
Őszi estén. — — — — —	81
Ugy fáj a lét. — — — — —	84
Egy régi levél. — — — — —	87
Őszi hangulat. — — — — —	89
Oh légy te vidám! — — — — —	91
A pataki várba'. — — — — —	92
Az én thémám. — — — — —	95

NAPRÓL-NAPRA.

Leégett a . . . — — — — —	99
Párbeszéd. — — — — —	101
Folyik, folyik . . . — — — — —	103
Felejtés. — — — — —	105
Történet. — — — — —	107
Mese. — — — — —	111
A színésznő. — — — — —	114

	Lap.
Régen történt. — — — — —	116
Idyll. — — — — —	119
Nyáron történt. — — — — —	122
Melegben. — — — — —	124
Változunk. — — — — —	126
Szavalás előtt. — — — — —	130
Kurucz-akna. — — — — —	136

HANGULATOK.

Unokahugom karácsonyfája alatt — —	147
Ujévre. — — — — —	150
László főherczeg halálára. — — — —	152
Szőlő-hegyen. — — — — —	154
Feltámadáskor. — — — — —	157
Sz. Sándorka emléke. — — — — —	159
Oh ne feledjük. — — — — —	162

DALOK.

Esik, esik . . . — — — — —	167
Zengő madár. — — — — —	168
Hull a levél. — — — — —	169
Rázza, rázza . . . — — — — —	170

	Lap.
Végig nézek . . . — — — — —	171
Minek is van szerelem! — — — —	172

HUMOR.

Elkisérem, ha szabad! — — — —	177
Isten veled. — — — — —	179
Ime itt a névjegyem! — — — —	180
Férfi történetek. — — — — —	182
Ejnye, ejnye mi dolog? — — — —	185

